

ISSN 0132-1307

საბჭოთა სელოვნება

1981

6

კმრკჟიშტა

ამბაკო ჟორჯოლიანის კარმიდამო სოფელ ნაქებარში. შორს, სი-
ლრემში, იმერეთის თვალწარმტაკი პერსონაჟი გადაშლილი. ივლისის
თვეა. მცხუნარე, მამაპაპური კაცის ხის ქვეშ ფარდავი გაუშლია
ამბაკოს და პერანგის ამარა გორავს. მოუსვენრობა ეტყობა.

ამბაკო. (გვერდს შეინაცვლებს, ვისძახებს) ქალოო, პის-ტიო!
პის ტი. რა იყო, კაცო?
ამბაკო. ერთი შენს გახარებას ჰქონდა ცივი წყალი ამომიღე!
პის ტი. რავე, დაუტდი, თუ?
ამბაკო. შენი ნახელავი გამიხარებს გულს, თორემ...
პის ტი. (სამზადიდან გამოდის) ეგა, დავიღაღე, ამბაკო, დავიღაღე.
ჰველებურად აღარ მერჩის ძალ-ღონე.
ამბაკო. პირდაპირ თქვი: სიბერე შემოგვაბარა, ხომ?
პის ტი. — შერე და შენ რა?!
ამბაკო — იმე! ისეთ ხოხობს მოვისვამ გვერდზე, რომ თვალს და-
გიუენეს!
პის ტი. (მოლზე გაგორებულ დოჭს დაწვდა. ჰეს მიამურა) პილიპი-
მოყრილი ენა გაქვს, ამბაკო, პილიპილიმოყრილი!.. მწარე სიტყვა
სულსა და გულს გირჩენია!
ამბაკო. — ჩემის აზრით ტბილი სიტყვას ტბილი საქმე სჯობს!
პის ტი. არც შუამში წაღები სიტყვა კაცური კაცის საქადრისი...
სიტყვით თუ გული მომიჯალი, შერე მვედარს, გინდ მუხის უკუბ
გამითაღე და გინდ ფიქვის — ერთი ფსის აქვს!
ამბაკო. (მოზღიშებით) კაი, ახლა, შე ქალო, გეხუმრე...
პის ტი. ეველაფერს თავისი საზღვარი აქვს!.. ეგა, დრო და ემს რა
ფუხობარ, თორემ, ერთ დროს, მახსოვს, ჩემს ნაკვალევს კონცა-
დი და მამარქმა ონოფრემ მაქანკალი კეჭი გამოგიგადო გარეთ.
ამბაკო. მამაშენი მღვდელი იყო და მე როგორც ახალდრობის კა-
ცი თვალში ვერითორებოდი.
პის ტი. მორჩი ახლა ყბედობას!.. წყალი ტუყოლად მომატინე?!
ამბაკო. მომეცე აქ!.. (დოჭი პირზე მიიუღდა) იფ. იფ. იფ... მო-
მაკვდავს მორჩენს, მომაკვდავს!..

პის ტი. მე თვითონ ვიყავი შენგან მონუსხული, თორემ...
ამბაკო. აა, ხომ შენით გამოტედი! ბებრი გითვალთვალეხდა შე-
კებსა და ორლობებსში, მარა სუყველას დედა ვუტარე, თვალი-
სინიინი დავუბნელი...
პის ტი. (შეუტია) კაცო, შეუტია!.. ენა დააყენე! რა მოსაგონარაა
დღეს ასე წლის წინათ მომხდარი ამბავი!
ამბაკო. აფერუმ ამბაკო ლუკარ შენს ვეაკოებს?! რომელ წელში
მოგიტაცე მე შენ, ანა თუ ვახსოვს!
პის ტი. ზეპირად ვეტყუე, შენ ნუ მომიკვდიხი!..
ამბაკო. ის მაინც არ ვახსოვს, შე ქალო, იმ სულაძაღლებულმა
აღიხინე ავარა... ავარა...
პის ტი. ხი, ხი, ხი...
ამბაკო — მოიცა, ქალო, ევლზე მადგია!
პის ტი — მოსხე წყალი და გადაუკაბე!
ამბაკო. (მოკვნიდა) მო! აღიხინე-ავარსკომ რომ დააქცია ქვენი-
ერგა?! ჰოდა, იმას გეუბნებოდი, მე რომ შენ მომწონდი და შენ
რომ მე მოგწონდი...
პის ტი. კაი, კაცო, ახლა, დამთავრე!.. ისე ვაიწია ამ შუადღისას?
ამბაკო. უჰ, მაროლა!.. შუადღეზე მომაგრიდა... ნეტავი სადაა ის
გოგო ამდენხანს!

გრანდინკული კომედია 3 მოქმედებაზე 10 სურათად

მომავლნი პირნი:

ამბაკო ჟორჯოლიანი	მოხუცი კოლმეურენი
პისტი.	მისი მეუღლე
რუსუდანი.	მათი შვილიშვილი
ვახტანგ მგელაძე.	ვეტ. ფერშალი, მეცხ. ფერმის ბრიგადირი
სოლომონ კეთილაძე.	კოლმეურნეობის თავმჯდომარე
მუქეჯალა.	(შინაურობაში ხეკაცუნა). 13-14 წლის
ებეტო.	უსაკმებრი, ჭორიკანა დედაკაცი
ბეზუტიელო.	გონებასუსტი ადამიანი
დავითი.	მსკოვანი პედაგოგი, სოფლოური
ნოდარი.	სოფლის ახალგაზრდები, რუსუდანის თანდასაყვამეები
თინათინა.	ფერმის მუშა
კაცილა.	

სოფლის ახალგაზრდები, კოლმეურნეები.
მოქმედების ადგილი — დასავლეთ საქართველო
მოქმედების დრო — ჩვენი დღეები.

პისტოჩი არ უგვიანდება, ენაცვალს ბებია... დღეს უკანასკნელ
„გვამებს“ ახარებს... საცა შემოფრინდება მერცხალი ჩემს ენოში
(პაუზა) უჰ! შენ რა გითხარი, ამბაკო შენთან უბედობას შევჩირი
და კაცებს შუა ქაოშია აღბათ სულ გამოიხანხალა... (სამხადის-
კენ გარბის)

ამბაკო. მიდი, ო, მიდი... (შორიდან მოისმის რუსულანის სილურჯი,
რომელიც თანდათან ძლიერდება)

რუსულანო. ღამაშ სოფელს, კობა სოფელს,
ვარდიანას, ბარდიანას...
ღამაშ ქალებს — სოფლის თვალებს,
ხალისიანს, დარდიანას...

პისტო. (სამხადისან გამოფოფინდა) ააა, ახლა თუ არა ჩემი სიტ-
ყვები, ამბაკო. შემოფრინდება მერცხალი ჩემს ენოში!

ამბაკო. მერცხალია, მერცხალი, ენაცვალს ბაბუა!

რუსულანო. (ლობეს გადმოეცლება. სიმღერას განაგრძობს)
მხოლო ქვეყნის დიად შევიღებს,
ფრთავაშლილებს, ბუღბუღლებს...
მათი ღებნა და ბიკიკი
ქვასაც რომ ასულდგმულეებს...
ბაბუთუ! შენი კი-არმევე!.. (ველზე დაეკიდება)

ამბაკო. კაი, შეილო, არ დამაღრჩო, შე მატარაკვეცა!

რუსულანო. ბა-ბუთუ!... ბა-ბუთუ!...

ამბაკო. კაია, შე შეჩვენებულყო, ჩამოდი ძირს!...

რუსულანო. (სამხადისან პისტულე გადავიდა)
უველას ეტრფის ჩემი გული,
გრძნობით, განა? — ცხადია
სიყვარულის პოეტია ვარ,
სიმღერები მწააბაას...

პისტო. ოოო, შენ სიმღერას ენაცვალს შენი ბაბუცა და ბებიაქ!
ამბაკო. სიმღერას კი მარა, რაცხა სიყვარულს რომ უქიკიკებს
არ მოწუროს!...

რუსულანო. რატომ ცუდი სიმღერაა? აბა უსმინეთ!... (მღერის)
უველას ეტრფი, უველა მიყვარს,
სახეც გრძნობით, ალაღად,
მაგრამ ერთმა დამატკვეცა:
გიზრისფერი დალაღობი...

ამბაკო. (ნაწნავებზე დაჩქარდება რუსულანს) გიზრისფერი დალ-
ლითი? ვისია შეილო, ეს ლექსი?

რუსულანო. ვაბტანგისაა, ბაბუ!

ამბაკო. (ცხატვრის სახელს გავიგნებზე ანახლევულად ნაწილობა-
ბევ საბუზე მოისვენს ზღს) მჰმ... გიგოეოტაა შავის დაწერი.
მეით-მოეთი!

რუსულანო. რატომ, ბაბუ?

ამბაკო. საეთისავია? (გამოყურებით) „უველას ეტრფი, უველა მი-
ყვარს!“ მთარმევეს, არ უნდა?

პისტო. ტყუილად დებ წუნს, შენ ნუ მომიკვების!

ამბაკო. მერე და ახლა შენ რა გაგებება ლექსებისა?

პისტო. რაზე არ გაგებება, ვითომ, შენზე ნაღლები ვარ!

ამბაკო. კიდევ... რთა არ იცი, ნუ ასარხალბე ენას.. არ ვარჯი
თქვი და გათავდა... (რუსულანს) გიზრისფერი დალაღობი ვერა-
ფერი მოსატინა, შენ ნუ მომიკვებდი, შეილო! (პაუზა) მოდი აქ
შეილო, გაგებანი რა მინდაო, ან რა გთიხებ?

პისტო. ძაან ვაუღებ, ახლა, შენ, მავს რაც ეთხებ... ხი, ხი, ხი!...

ამბაკო. (შუტუტა) ნუ იციანი გულსაკვალად, წადი შენს საქმეს მი-
ხედ!

პისტო. არ მოქლა სცილით?! ხი, ხი, ხი!... (დადის)

ამბაკო. (რუსულანს) გამოცანა გთიხებ?

რუსულანო. გამოცანა კი არა, ამოცანა, ბაბუ!
ამბაკო. სულერთია!

რუსულანო. რატომ?

ამბაკო. კაი, ახლა, მკ, ნუ ჩამოდექი კრიკაში მოზუცებულ კაცს!
რუსულანო. „ორი მატარებელი გამოვიდა ერთჰანეთის შესახვედ-
რად სხვადასხვა სადგურად...“

ამბაკო. (უბაბუ წამოიფრინებს) ლიხის „კრუშენია“!

რუსულანო. (გაოგნებული) რაო?!

ამბაკო. ვაჩქრეო, მატარებელი გააჩრეო!!!

რუსულანო. არ მოგლის, ბაბუ?!

ამბაკო. შენმა გამოცანამ, შეილო, 1919 წლის ლიხის ავარია მომა-
გონა! გუმინდელითი მახოსაც; ქუთაისიდან ქალაქს მივმგზავ-
რებოდიო... ზევიდნაც თურმე „სახტავი“ მოდიოდა... იმ ჩვენი
კლდითი სავსეს სადგურის შორივც წაიხნებოდა და... იმისთანა
შენს მტერს ლიხში ამბავი დატრიალდა!

რუსულანო. მოუღდე ბოლოში მოცემულ უველა კითხვამ ამო-
წერავი სასხუი ვაგვიცი, ვანათლებლის სამინისტროს წარმომადგე-
ნელმა ხელა ჩამოშაროვა და მოთხარა: ურალ, გოგონავო! აბაა?!

ამბაკო. (გასძახებს) ქალო, პისტო! მოდი აქ!... ისეთ ამავს მიყვება
ჩი ბავშვი, ჩვენი ნამოღაწაოთა ვერც ითქვრებ!

პისტო. (გამოდის) რა ვიცი, წუდან კინაღამ ენით დამიჯდე დ...!

ამბაკო. (რუსულანს) მერე, შეილო, მერე!

რუსულანო. მერე... მო! მასწავლებელმა დაუშტა: რუსულანს მა-
თემატიკის ნიჭი აქვსო!

ამბაკო. მათემატიკისო?!

რუსულანო. მკ, ბაბუ, მოდა უნდა გენახათ, იმ კაცის გაკვირვება
რთაც შე უფოთხარი, აგრონომიულზე ვაიარებ, მეუცი, სწავლის
გაგრძელებას!

პისტო. არ კენა, ამბაკო, გითხარი და ახლავ გიგორებ: არ მომ-
წონეს მე ამ ბავშვის არჩევანი!

ამბაკო. აბა რა გენახავ?

პისტო. ძალან მინდა ჩემი რუსულანის ექიმი გამოვიდეს.

ამბაკო. მეტი არ გეხმის და იმითომ!

პისტო. შევარცხებინე, უაჰაო, ურალ შეუგნებელი!

ამბაკო. რაა, შე მდერები ცოლინო, მეე? ვაი, დედახა შე რომ
ორ კლასიანში გსწავლობდი!...

რუსულანო. კარგი, დამშვიდდით, რა გაჩხუბებთ, თვათათი ადგი-
ლზე ექიმიც კარგია და აგრონომისც... მაგრამ ეს შემდეგ... ჭერ-
ჩებრობით სიღვლის ახლგაზრდებმა გადაწვევებო...

ამბაკო. რაო, რა დაწვევებო?

რუსულანო. საკომლმურნეო შრომაში ჩავებთ, ერთიანი ძალიო
შეუტოტოთ და შეცხოვედნის განვითარებაში სარეკოლო მარ-
ყენებლბის მთავრობო...

ამბაკო. (პაუზის შემდეგ) მჰმ... მერე? თავმჯდომარეობა რა თქვა?

რუსულანო. რა უნდა ეთქვან ჩვენი სურვილი რომ გავიკო, სიხა-
რულით ცას ეწა, დაუყოვნებლოდ ზირგალს მივგამავგა.

ამბაკო. მიწის რომელს?

რუსულანო. ვაბტანგ მეღაღისი, ბაბუ!

ამბაკო. (თავისთვის) მჰმ... გა-ხა-გებო... (რუსულანს) რა აუცილე-
ბლობაო.

რუსულანო. აზის, ბაბუ, არის!... სოფელს მუშახელი სჭირდება
და ასეთ დროს უმაღლესნი მოწურობა ორი-სამოიდე წლით რომ
გაღვეოთ...

ამბაკო. (იგეოქა) რაო, რა-ოოო? (პისტოს) გეუტრება, ქალო,
შენ, ამ ბარტის ეღურტული?!

პისტო. მესმის, ამბაკო, მესმის!

ამბაკო. მერევე? (რუსულანს) შეილო! ვახტანგს რა უველის
გერგებო აქვს მე რაგად ვიცი, მარა...

რუსულანო. ვაბტანგი აქ რა შუაშია?

ამბაკო. კარგად ვიცი რა ვაგბატონი ბრძანდება იმსანდ მობის
საავეუ თქვენი წურაფობის... ვაგირაოთ ავტობაო, ანა?! უუტრეო
ერთი იმ გიგოტობას... თავისი დავარდნილებით ვერ მომერა

ამბაკო. ერთბაშა... ამ გავანია სიტუში ბუღბუღი სიადან განრდა?
(შენიშნავ ვახტანგს) ა-ჰა, გა-სა-გებია! (საწინააღმდეგო აძივარება)
რუსუ დანი. დუარ, ვახტანგ!
ვახტანგი. რა, რა, რა დუარა?
რუსუ დანი. აი, თუნდაც ის, მე რომ მივყარს: „მუყემბი ბივი დედის ერთა“...
ვახტანგი. (სალამური ააქუნეს)
რუსუ დანი. (რეტიტრეით) „მუყემბი ბივი, დედისერთა, ნახარს უდგას ყოველ დღით...“
ვახტანგი. შენ ცუდათა ხარ, რუსუდაწი!
რუსუ დანი. არა... იხე...
ვახტანგი. რა ქენი, ჩაბარე?
რუსუ დანი. ხუთიანი მივიღე.
ვახტანგი. ფრაზა... აი, კიდევ რამდენიმე დღე და სხებთან ერთად დე. უნარსი გადმოხარგებენი. იქ კი აღარ გეცლება მოწყენი-სათვის...
ამბაკო. მანამდე არ ავიღე ვეგრდები...
რუსუ დანი. ბაგრე შეც მასე მქონდა გადაწყვეტილი, მაგრამ...
ვახტანგი. (გაოკონი) რა მაგრამ?!
რუსუ დანი. მისმინე, ვახტანგ! შენ ხომ იცი, რომ მარტო არა ვარ, მეე...
ვახტანგი. მო, ვიცი, ვიცი... შენი ასეთი ფერისცვლება სულ იმ შენი ექსპოტა ბაბის ბრალი იქნება!
ამბაკო. რაო, რაო? ექსპოტაო?! უუუ, შე მგლის ნაშიერო!! (სამაგალიტო გამოდის პისტო, შენიშნავს სწინააღმდეგო ამბაკოს)
პისტო. მანდ რას აქვებ, აღამაობა?
ამბაკო. სსსუფუ... იმით ხედავ?
რუსუ დანი. როგორ, გამწარდელ მოხუცებს გადაუდგე?!
ვახტანგი. მთელი რაიონი შევარადელი, კომკავშირის ცეკას და პარტიის რაიკოსი ოფიციალურად მიეწერეთ ჩვენი თაოსნობის შესახებ და... ახლა ხომ ეკამეთ საკუენოდ სირატცილი... შენი წამოწყება მაინც არ ყოფილიყო...
ამბაკო. ხედავ, ქალი, ჩვენს რუსუდანს რომ ეტყურებენ?!
პისტო. იტყვი რაცხს უცნაურს. რავე მგათ პირველად ხედავ ერთად, თუ.
ამბაკო. ამ ბოლო ხანს ძალიან გავცოწინაურდა. ღმერთო არ გაუწყურებს და... კი, ასეა, ახე ვერ ხედავ რავე მამალი ინდურიცა იფორება?! მშ... წიდან ტუთლად კი არ ვაიძობოდა რუსუდანი, ახალგაზრდებსა ფერმაში მუშაობა გადაწყვეტილი... დამაყა-დეო, ავირეთ ღარებს თუ ყუთულვარ ლუარი...
ვახტანგი. ბილხსაბაბლოს ეს თამოყვარობისა და პირნი-სის საქმეა!
ამბაკო. (გამოიქრა) შენ, ეიოი! პრინციპის კაციო ვინ მოგამაგრა ჩვენს უნაში ავიტატორად?!
ვახტანგი. (მოულოდნელობიან დაწინეული) მშვეე... შერე და ვინ ვაიძობრა, ავიტატორი ვარე?!
ამბაკო. ახა ვინ გავიბის პოკოვი ხარ, ჩვენს შინაურ საქმეებში რომ მოძიებენ?
ვახტანგი. ვაზოვი რე ოლანდებთი!
ამბაკო. მშ, რუსუდანის დაქედა მომინდომე, არა?
ვახტანგი. ეს მე არც მიფიქრია...
ამბაკო. მოიდა, თუკი ასეა, ეგ სიბრძნე შენთვის შეინახე! რუსუდანი შენს მოკლედ ვერ გამოდგება, მაგას ქალაქისკენ აქვს ცეკრახი აღებულთი!
ვახტანგი. ია და ვარდ ფენია გზა!
ამბაკო. ხომ კი?!
ვახტანგი. (უცხად აფეთქდა) ბილხსაბაბლოს ეს შეგნების საქმეა!
ამბაკო. იიი! რისი შეგნების?
ვახტანგი. რისი და... სამშობლოს წინაშე მოვალეობის...
ამბაკო. არ გადამრიო! მართლა, თუ?!
ვახტანგი. კი, ასეა, ასე... ახალგაზრდებმა სოფლად დარჩენა გადაწყვიტეს, რა არის და სოფლს საქმეზე ხელი წამოყვარაო და თქვენ კი ამ დროს...
ამბაკო. (თავისთვის) ამას თუ ბევრი დავაძალე, ნაღვლ ტროცი-

სტად გამოიყვანს... ენა არ უჭირთ კომპოზიტორებს, თუ? მე-რე, ბიძიო, მერე?!
ვახტანგი. დიან, დიან! ასე სურთ ახალგაზრდებს, თქვენ კი ასე ჩად ივლებთ იმით განზრახვას, წინ ეღობებთ, ხელ-ფეხს უბო-რკავთ!...
ამბაკო. მო, მო, მო, რა გაულებო?! ირი კვირის წვერს, რანარი უბუკო არ უნდა იყოს, ერის არ დაგავნებს, ენით უნა-ნიერ გაგაბრავს... (შეუტია) მშ, ასე გამოდის, მე საერთო სა-ქმის ხელისშეშლები ყუთულვარი!
ვახტანგი. დი-ააა!
ამბაკო. ვაი, ვაი, ვაი... აფერებ ლუკი შენს ვეჯაკობას?! რატომ არ გასცება ახლა მიწა და ქვესუნელს არ ჩავიტანს? ვის ასწავ-ლებდა, შე ღლაო, სამშობლოს სიყვარულს, ვიის?!
რუსუ დანი. ვახტანგ, თავი შევიავ!
ამბაკო. მე მთელი ჩემი ცხოვრება და ერთადერთი შვილი სამშო-ბლოს შეუწერე და ახლა, შენ მიკითხავ მე ლექციათ, თუ რას ნიშნავს სამშობლოს წინაშე მოვალეობის შეგნება?
პისტო. ამბაკო!!
ამბაკო. შენ, ბიძიო, რომ გადმოგაგლია ენა და სააკაის მხალითი მარცხნივ და მარჯვნივ რომ კავდა, იცი რას გეტყვი? მაგ შენა-პარტიორტში შენთვის შეინახე და იმ შენს კომპოზიტორს უყარებ ლექციები სანახევრად რომ არ გამოიდან სამუშაოზე, ახა?! მე ყრვად ვიცი შენ რა მუცლის გრემაც გავსე! გინდა რუ-სუდანიანთა ანგელოზების სახით ბრიადაში ახალი მუსეზა მიიღო და იმით მაქობო, მარა, არაფერი არ გამოვიდა, თვადებს დაივიწყებთ!
ვახტანგი. ვნახობთ.
ამბაკო. ენახობ, ბიძიო, ენახობ!... რას მამინებ თუ იცი? ლუკის შენი კი არა აღიხანოვს არ შეუწინებია. უფროე ერთი ამ გეპოვებდა!
ვახტანგი. ეს კი მეტისმეტია... ჩემს ლექსებს თავი დაწინებთ!
რუსუ დანი. ვახტანგ!
პისტო. ამბაკო!
ამბაკო. ლექსებს თუ არა, შენც მყავებარ აკაცი წერეთელი... (ცხუტუნს სიტელი წყსად), რა, რას იციანი, უნაწილო?! რაო, ვიუტულს ვაგზობ, თუ?! მაგ სიტელზე გეტყობ, რა მოდგმი-საც ბრძანდები კი, გეტყობა!
ვახტანგი. მოგინა სიტელთან რა კავშირშია?
ამბაკო. აღაბო არის და მიტომ! კი, ასეა, ასეა ახა; ვინ გეითხებ შენ ჩვენი ნაგრაბი საით წავა, რას ვეუფერობენი?!
რუსუ დანი. ბა-უუ!!
პისტო. რე ვვირი, კაცი, მოგვეტრა თავი საქვენოდ!
ამბაკო. წადი, წადი, ბიძიო და იცი რას გეტყვი?! მართალია სტვენთ ბუღბუღობს რეგზე, მარა, იციოდ, ნაწილად ბუღბუ-ღლად რომ გადაიქე, ჩემს შინაშე შენთვის დასაქლომ ვარდს ბუჭის ვერსად მოიქვ, ვე-რასა!!
ვახტანგი. ვახ-გებია... ნახვამდის... (ლობეს გადაეცლება)
რუსუ დანი. ვახტანგ!... ვახტანგ...
ამბაკო. (გასახებეს) ნიშნური ხომ ამოვიცი, აწი ჩანდამამდისა ვგა-ქვინა!!! ი, ხო, ხო, რას ვაგზობი?!
პისტო. ვაჩუღო შენ ხარხაშავა, თორემ საყა ვიყავდებ და მწუზო-ლებს შეყარი!
ამბაკო. არა, ერთი თუ ქალი ხარ, მითხარი, როდის ყოფილა ეკა-ლზე მაისის ვარდს ამოყვაროს, თქვი, ვაგვიჩონა ან შესწერბო-ხარ?!
პისტო. შემოშვადი, კაცი, საღაშო, რე ვაჩაჩე მტრის გული... წამოდი, წამოდი! (ვიკავ-ჩიკავით, ძალისძალად სახაშო შეათ-რებს)
რუსუ დანი. იოხ, ღმერთო ჩემო, ეს რა მოხდა, რა?! (ტრიალი აუკარებდა. ფარდაზე გულდაღმა დაქმობდა და ქვითინებს. ორ-ლობეში გაიშობს მუჭკლის სილტვა)
შეჭეკალა. ხეკაყუნეს მეთქიანა,
შეჭეკალა ვარ, სოფლის თვადი...
დღე და ღამე ზეცას ვფრინავ.

ეროვნული
არჩევნების
სამსახური

მხარეთის ნატვის თვალში...

მზექალა, პევე!!!

ხეკაუნა გოგ ვარ,
არ მაწუხებს ფიქრები...
გავწერდები ბებიას,
„სტილნი“ გავოციებები
მზექალა, პევე!!!

რუსულ დანი. (მზექალას ლაღმა სიმღერამ გამოარკვია) ეეიიი, ხეკაუნა, მოდი აქ!

მზექალა. არ მვლია შენთვის, აა-რაა... ბებო მალაჩაში გამგზავნაა...

რუსულ დანი. ხეკაუნა, შენი კვირამ, ჩამოხვიე ჩვენსკენ, მცირედი თხოვნა მაქვს!

მზექალა. (ღობის მოადგება) ოჰო, ჩემთან თხოვნა?! საინტერესოა... რა გნებაზე?

რუსულ დანი. (უხერხულად) იხითი არაფერია...

მზექალა. იმე, მეც არ გამოვირედა?

რუსულ დანი. მოიცა, ხეკაუნა...

მზექალა. ტუთილად წუ მარტო, დაყო, თორემ ხომ იცი ბებია-ჩემის ამბავი. მათუაშენის ტუქის ცალი... იხითი ავია, იხითი... ხანდახან ვერც ვარჩევ მაგათ ერთმანეთისგან.

რუსულ დანი. ჭერ მომისმინე!

მზექალა. (მივახლოვდება რუსულანს) ეს რაა, დაყო, შენ ტირი?! რუსულ დანი. არა...

მზექალა. მამ, გიტარია! ხომ ასეა? მითხარი, ხომ ასეა!

რუსულ დანი. ჰო, ასეა, ხეკაუნა...

მზექალა. რა მზექალით? ააა, მივხვდი! დღეს გამოცდა გქონდა, ხომ?!

რუსულ დანი. ჰო, აღგებრა ზეპირში.

მზექალა. გასაგებია... ჩაიჭირე, ხომ?

რუსულ დანი. ვინ მოგახსენა?

მზექალა. მე რას მომიღა? ხეკაუნა საიდუმლოების სამარა. აღგებრა ფუ!!! საზოგადოება სანაინა... რას უღერბ ბ პლიუს ბ კუბში" ოო, კუბო დაფი. კუბო, მაგის მომგონის!

რუსულ დანი. (გახალსდა) ხეკაუნა, ერთი რამ რომ გთხოვო, შემიძრადე?

მზექალა. თუკი შემიძლია, სიამოვნებით!

რუსულ დანი. ვაბტანე უნდა ნახო.

მზექალა. ჩემი დეიდა შეიძლება?

რუსულ დანი. ჭერ დაიფიცი, რომ ამ ამბავს არავის ეტყვი.

მზექალა. ჩემს კალერ სინდის-პატიოსნებას გფიციციბი! უფუთესი რა გამაჩნია?

რუსულ დანი. ჰო, კარგი, კარგი... ნახე და გადაეცი: დღეს, საღამოს, სოფლის ბოლოში, ნაცხარასთან რომ წყაროა, იქ მოვიდეს, გასაგებია?

მზექალა. გასაგებია.

რუსულ დანი. პასუხს მომიტეა?

მზექალა. აუცილებლად... (შეპარვით) დაყო, სულზე ხელი დაიდვი და მითხარი, ვაბტანე ვიყავარ?

რუსულ დანი. მაგას რას ამბობ, ხეკაუნა?!

მზექალა. შენი კვირამ, მითხარი და ვაბტანეს მიწაში დაც რომ ჩაიჭირებ, იქაც მოვინახე და წყაროსთან მოვიყვანე!

რუსულ დანი. მამ, გეტყვი, მხოლოდ... (იცინავს გადმოღვება ამბავი)

მზექალა. რუსულა, შელი, შემოდი შეი!

მზექალა. უმ, რა დროს გამოხსოვია იო ახლა? (ამბავის) გვაძალე ბაბუა, შენი კვირამ, ცოტა საიდუმლო გვაქვს!

მზექალა. ეს ვინაა?!

მზექალა. ვერ მიცანი ამბავი ბაბუა? მე ვარ, ხეკაუნა!

მზექალა. ოჰო, დიდი ვინმე პრანაგებულხარ!

მზექალა. რაა, არ მოგწინაწარ, თუ?!

მზექალა. ერთობ მოსწონს ხარ, შენ წუ მომიყვები!

მზექალა. გააჩნია ვის ვინ მოსწონს... მამ...

მზექალა. ოჰო, ერთი ამ ბუნებულის დამხმედელი!

მზექალა. ვინა მუნებულო, მეე?!

მზექალა. დიხ, შენი

მზექალა. (ტრემულირ ერევა) მოდა, მე თუ მუნებულისკენ მსმინებ შენ ეკრპიუტა ხარ.

მზექალა. რაო, რაო? აქედან დამეკარგე, შე არ დასაყლებელი!!!

მზექალა. დიხ, დიხ, ეკრპიუტა, ასე გეცახის მთელი სოფელი ახააა?!

მზექალა. დმბრო, გავგივდები! ეს რა ეცხის ჩემს ურცხეს და ვის-გან?! პისიოი რუსულაან... მიშეუდო, მიმაბიო ხეუ, თორემ სოფლის სასაცილო გავხდები...

მზექალა. (ამბავის გასაბრუნებლად წამოიწყებს)

ხეკაუნა გოგო ვარ,
არ მაწუხებს ფიქრები...
გავწერდები ბებიას,
„სტილნი“ გავოციებო... პევე!!!

მზექალა. ოოო, შენ არ გავზარდოს მამაწიყვებრა, შენი... (მზექალა თვალს ჩაეკრებს რუსულანს და გარბის. ფარდა ნელნელა ეშორება შორიდან მომოსმის მისი სიმღერა)

სურათი მეორე

ძველი ნაციონალი, სუროს ვაზითა და ხაქითი გარსმოდებულნი. სპირით ფოლოვანი ტყე არავს ირგვეტ ცოხე-გაყავანს. საღამო ხანა. გაოსმის ათასგანი ფრონგელთა წარმტაცი ელურტული. ფერღობზე წამოწოლილი ვაბტანე საღამურს აყენებს, იქვე გადაშლილი ბლოკნოტი და ფანქარი დევს.

ვაბტანე. საცა დაღამებო კიდეც! ნოთო იცრუა ხეკაუნამ?!

(ხსი ტოტზე შემოვლება წინაბი. იგი გამაღბით ეღერტულებს) რაო, წარბავ, რით გამაბარებ? მითხარი, რუსულანი მოთ თუ არა? (წინაბი ეღერტულს ვაბტანეს) მამ, მოვა? ოქროს ნიხარგი, ჩემო წარბავ, ოქროს ნიხარგი... ეგ, გაფრინდა!... (ბლოკნოტი და ფანქარი მომირჩევა. პაუზა. შემოდიან მზექალა და რუსულანი)

მზექალა. (შენიშნავს ჩაფიქრებულ ვაბტანეს) სსუუ... იმას ხედავ? მოდა, ამა მე მაყვალს... (ფეხავრებით მივებრება ჩაფიქრებულ ვაბტანეს. მერე ხელმადს ბლოკნოტს მოსტაცებს!)

მზექალა. ადლდე, პოპ... (პოპს მიიღებს) არავითარი იღიზიანება, მხოლოდ და მხოლოდ ხელის სისწრაფე...

ვაბტანე. (წამოვრდება) ხეკაუნა! დამბირუნე ჩემი ბლოკნოტი!

მზექალა. ვიცი, დღეს წერდი!

ვაბტანე. მომიცე, მეთქი!

მზექალა. არ მოგცემ, აა-რაა! (თვალისდახამამებზე ციხის ქონგურს წვერზე მოქცეა) უფურთე ერთი ამას, მართლა დღესი არ დაწერე? მამ... „ხეხები ციხე“ საინტერესო-აა...

რუსულანი. ხმამაღლა წაიკიხე, ხეკაუნა, ხმამაღლა! ვაბტანე ვი, თუ ხელში ჩამებარდი...

მზექალა. სულც არ ამომპარო, ამ დღესს წაიკიხე, ვიცი, მოვწარებ. აბა, რუსულან, უსმინე... (პათეტური ტონით იწყებს ზემოდას გადამოდგარა)

ვინ იცის ციხე, შენ რამდენჯერ გაუთხოვინან, მომხედურ ურდიოა დამპირებულ სისხლიან ფეხებს, რამდენჯერ მეცადუნე სისხლის ღაქა მოუწოდებდიო, ცაში აზიდულ ქაღერბებსა და ტანსაცმელ ვერჩებეს!... (შეგრძელა მკითხვით) იფ, იფ, იფ... ურად, ბიჭო!!! (განაგრძობს)

მერე შენს მეცადუნე ამოსულა სერო და ხაქის, რომ ნაჭრილობებს, დავატარებებს შეეცრა პირი... ნანად ვესმოდა ფინგებულის ტუბოლი გაღმა, გუნდურს გიკმედა გულხიკავის ჩანგი და სტირიო... ცუდი დრო იყო: ტაძრის სწავდა ტაძრის მხსენარი... ცუცხმა, ხანძარმა ვერ მოვიღო გოლიაოს ბოლო. და დღეს აქ დავხარ უცდავების ცოურ ზანებად... რაოვარც მამულის ძლიერების წინადა სიმბოლო!!!

მზექალა, ვიცი, ახეთი დღესს წაიკიხე მკარძალადი?!

რუსულდანი. მართლაცა, კარგი ლექსია, ვაბტანგი!
 ვაბტანგი. ჩვენი ერთი შემთავანის უცხოესი ცუდუნის, მაგრამ...
 შუქალა. თქვენი, იგი, წმინდანობა ამ სოფლის, დროულად მორა-
 ჩითი თქვენს სათქმელს და მოვსებთ აქედან მე აქ ვიქნები,
 ხვანს მოაგრებო და თუ ვინმე ბოროტი სული გამოჩნდა, და-
 ვუსტენე. აი, ასე... (თითებს პირში ჩაჩრის და გაბმულად დაუს-
 ტენენ ყველაზე იურიანს. პაუზა)

რუსულდანი. იცი, ვაბტანგი, რისთვის მოგახმე?
 ვაბტანგი. არა, არ ვიცი.

რუსულდანი. დღეს შენ ბაბუამ გაწვევინა.
 ვაბტანგი. ძალიან მწარად იყავი ღვინა!

რუსულდანი. აი, წაიციხე, მაჩაჩმის უქანსენელი წერილი, სტალი-
 ნარდიდან გამოგზავნილი. (წერის გადსკვამ)

ვაბტანგი. (წერის გულსუფითად გადაიკითხა, ჩაფიქრდა) მშშ.
 გასაბჭო-ბაი-ბაი ერთადერთი შვილის უქანსენელი თხოვნა შობილ-
 ხანადში... (პაუზა)

რუსულდანი. აა? რას იტყვი, ვაბტანგი?
 ვაბტანგი. მოხუცებს უნდა დაგბრძოლი რა თქმა უნდა, სულერთია
 ბაბუაშენი ამ შემთხვევაში არაფიქრო ამომიბოზე არ წავა!

(პაუზა)

რუსულდანი. უცქირე, ვაბტანგი, ვარსკლავებით მოიქვდა ეს!
 ვაბტანგი. (გვერდით მიუქვდა) ვუცქირე, რუსულდანი!

რუსულდანი. აი, ცლობილი მოქვდა...
 ვაბტანგი. ჩაითქვი რამე!

რუსულდანი. მოო, ჩაითქვი... ვაბტანგი, შენ ვწამს?
 ვაბტანგი. არა, მაგრამ პოეტურია!

რუსულდანი. ძალიან გიყვარს?
 ვაბტანგი. რა?

რუსულდანი. პოეზია...
 ვაბტანგი. სიცოცხლეზე მეტად. ძვირფასო!

რუსულდანი. სიცოცხლეზე მეტად? ნოთუ?
 ვაბტანგი. ნამდვილად!

რუსულდანი. უბ, რა კარგია... (სიმღერას წამოიწყებს)
 ღამაზ სოფელს, კობა სოფელს,
 ვარდებიანს, ბარდიანს...
 ღამაზ ქალებს, სოფლის თვალებს,
 ხაზიანს, დარდიანს...

(ბოლქუც გამჩრდილა წყაროსკენ მომავალი ეტეტი. შორიდან
 შეჩინაშეს მიმღერალ ქალ-ვას)

ეტეტი. ნებავ ესენი ვინ არიან, ცელსიის მგალობლებივით რომ
 წაუშინეს, აა?

ვაბტანგი. (სიმღერას ავერტებებს)

ყველას ვეტრფი, ყველა მიეყვარს,
 სავსე გრანობით, ალალოთ,
 მაგრამ ერთმა დამატყვევა,
 გიგისისფერი დალალოთ...

ეტეტი. იმის ეშვად გადაშკიკა, გამავებინა ესენი ვინ არიან და,
 გეფიცებით, ნახვარ სიცოცხლეზე ვიტყოდი უარს!... ახლოს მა-
 ვჩოჩნი...!

ვაბტანგი. მის ნაწინაზე დამაჯონა,
 ბინად მომცა მარადის...

რუსულდანი. (ურთრებდა) თვალწინ მუავდეს ხაოცნებოდ,
 სიხშირად, ცხადზე, მარად ის... ვაბტანგი!...

ვაბტანგი. რუსულდანი...
 ეტეტი. (ხეს ამოფარებულ) დე-დე-დე, ვინ უფო-ღაან!!!

რუსულდანი. (ცდლობს მკლავებიდან დაუსტტეს) ახლა მემ... წა-
 ვალ, ოორემ ბაბუაჩემი მომიტოვებს და... მიელს სოფელს შეუ-
 რის... (დაუსტტეს)

ვაბტანგი. მიდიხარ? მეტოვებ?
 რუსულდანი. რა ვინდა, ბიჭო, რა?

ვაბტანგი. შენი სიცოცხლე, ტუის ფირია!
 რუსულდანი. გამიშე, ბიჭო, ნუ მაგვიანებ!

ვაბტანგი. სამი წლის უქან ბავშვი დაგბრძო, დაქალებულხარ...
 მიხიხარ რამე საიმედო და დამამშვიდე!

რუსულდანი. მიეყვარხარ, ვაბტანგი!
 ვაბტანგი. რაო? რაო? რაო? გამოივრძი!

რუსულდანი. მიეყვარხარ, მეოქი სხვა რაღა გიხარა?
 ვაბტანგი. სხვა არფერი!
 რუსულდანი. ნახვანს, ვაბტანგი... (გარბის)
 ვაბტანგი. (ტენიერებისაგან გაბრბულებული) სხვა არა-ფი-რიო... გე-
 სნის თუ არა, ბებრძო მუხა? ან შენ იელო. ტანწერწევა ვერ
 ხვო, მაღალი... შეჭრის და თხმელის შეუვალო ქარისკაცებო...
 ექვით ისინიდაი გოლაით ციხის ქონებურბო... შენც ისინე სი-
 ცოცხლის წარჩოვ... გესმით თუ არა? მე მას უყვარ-ვარ!!!

ეტეტი. გაგივდა შვინა ეს ოჩხაპოცეული!
 ეტეტი. (ციხის ქონებურზე ჰამბედი ნილობასათი ჩამოძინებულს
 გამოეკლდა) მოოო, ვაბტანგი, რა გვმართება?!

ვაბტანგი. ბედნიერი ვარ, ხეყავს, ბედნიერი ვარ! (გაექანება
 და წინ შემოიხრე ეტეტის ჩაეყვება)

ეტეტი. (ცნებით) ააა... (ეტეტის შემახილზე გონს მოდის. სწრა-
 ფად გაეკლდა მას აედებებება შუქალა)

ეტეტი. (თვალა გაავლო გაქვეული. შეიცხდა) დი-დე-დეუ... რა
 ნახეს ჩემმა თვალებმაა!!!

სურათი მესამე

სადგომი ხანია, ამბეო კაცის ხის ქვეშ ურმის თვალს დაფხუფუ-
 ხანს. იქვე, ახლოს პისტის სანძის პირს აღიანდაცებს. ეტეტიც მათ
 შორის დღეი კამათია.

ამბეო. შენ ვეარხი ერთი იუო გონებაგანსილი კაცი, მამაშენი
 ონოფრე და ისიც მღვდელი! დანარჩენები სულ წაუწაღებულბეზი
 არა ხართ?!

პისტო. ვინა, კაცო, წაღწაღებულბი, ჩვენი ვეარჩი?
 ამბეო. თქვენი არა, ბაგრატიონების!

პისტო. მომი და ნუ გადაირევა ახლა შენ მაღალეკლის ქალი!
 ამბეო. გამაბტურუნ ბატონი და გაგარტელე ჩამოთვდა. აა, ჰე!

პისტო. (ტონებს) ქსენოფონტე!
 ამბეო. რომლის?!

პისტო. სოლომონის!
 ამბეო. რომელი, ქალი „პრავდინიკა“ რომ მუშაობს თბილის-
 ქუთაისზე?

პისტო. „პრავდინიკა“ თუ არა რა მოგწონება შენმა მემში ისეოა
 სახლი წაუკვიმა საფრინოზო...!

ამბეო. გაუგებენ და ისე გაკვირვენ რავეარ საბარახანე ტუავს;
 არ ვერცა...!

პისტო. დროთოე?
 ამბეო. რომლის?!

პისტო. ელიზბარის!
 ამბეო. ელიზბარა კუჩიანის შვილი რამ მოგვანა შე ქალო?

პისტო. კაცო! მამასისი იუო კუჩიანი, ოორემ თვითონ ციომოწვე-
 ტილ ვარსკლავს ჰვავს. მასეთ მომღერლას და მოქიფებს სანთ-
 ლით ვერ მოიძევი!

ამბეო. რაზე ვერ იქიფებს, რა? ფულის შოვნაში წელი აქვს დო-
 ვეწედილი თუ დეილ-მაგარა?

პისტო. რა ვეცი, ხელის გულზე შე იხანეს მთელი ქალკაცი და...
 ამბეო. ვერფერი შევარდენე შევას, ის ნუ მომიკვდება. მაგის
 ფინგანიდან გავდებას მეორედ მოვლასათი ელოდება მთელი უბ-
 ანი და თუ დოიჯე გაავარა, მერე ნახე და შენ რა დღეც დაა-
 ვებანი!

პისტო. რა ვიცი, ამ ცხოვრებას კი მდინდის და...
 ამბეო. ეეე! ცხოვრების შარა გრძელბა, პისტო! აღმართს დაღმა-
 რით მოვყვება ბოლმე და კაცი აღმართში ისე უნდა შეუყვებს,
 რომ შუმღვდ თვალდამართო ფეხი არ დაუცდეს და კისერი არ
 მოიტეხოს...

პისტო. ანა რა ვქნათ, ამბეო, რა?
 ამბეო. შენ ვერ მოიგონე და მე გეტყვი: თქვენს ვეარში მართლაც
 არის ერთი ტუზი, მარა მას ნათესაური გრძნობა დაქარგული
 აქვს.

პისტო. რა ვიცი ამბო?
 ამბეო. მელდინგე დურუბაის ვაფუ, ალისტარაზოზე გუფუნება.

პისტო. ვითომ შეუძლია რამე?

მ მ ბ ა კ ი. ეტეტო! ახლავ უნდა მოხზა, რას ლაპარაკობენ სოფე-
ლში რუსუდანზე!
ე ტ ე ტ ი. ისეთი არაფერს...
მ მ ბ ა კ ი. (ხელი ჩაავლო მკვლავში ძლიერად) ე-ტ-ე-ტოო!!
ე ტ ე ტ ი. არ ამეყუონის, ახლა, შე ენაზე ნაკვერჩხალი?!
მ მ ბ ა კ ი. ეტეტო-ქვაა!!!
ე ტ ე ტ ი. გამოიშე ხელი და გეტყვი!.. რას ამბობენ და... რუსუდანს
და ვახტანგს ერთმანეთი უფვართ და გააღუფეთობლი აქვთ ერ-
თად წვაიღუნენ ხანაყალებდამო!
მ მ ბ ა კ ი. არ გადამრიო! ვინ ლაპარაკობს მაგას?
ე ტ ე ტ ი. მთელი სოფელი!
მ მ ბ ა კ ი. ეტეტოო!!
მ მ ბ ა კ ი. შენი გამოგონილი იქნება, ეს, შე პარაზიტი!
ე ტ ე ტ ი. შეურაცხუფას თავი დაანებე!
მ მ ბ ა კ ი. კი, ახეა, ახე!
ე ტ ე ტ ი. ბოლოსდაბოლოს შენს წინაშე ქალი დგას!
მ მ ბ ა კ ი. ერთი ამ ქვაზე დახატულ მაიმუნს დამიხედეთ!
ე ტ ე ტ ი. შენმა წემდ არ მოგვეწოდები!.. რა მაკლია: სიმდიდრე, მო-
ყვანილობა, მოხერხება, თუ...
მ მ ბ ა კ ი. მოხერხება კი გავს; ვინ ქუჩა-ქუჩა წანწალობს „იპიტე“
გინორბი შენ რომ გხდავ, წინათ ერთი საჩინოელი მეწველიმანე
ურბა დაწწალობდა ჩვენში, სწორად ის მაგონდება!
ე ტ ე ტ ი. ნუ იღანძვები!
მ მ ბ ა კ ი. ლმერთო კი მომიკალი! შენი სალაპარაკო რუსუდანი?!
ე ტ ე ტ ი. რა უღბო ჩიტი მუახ, ვითომ?!
მ მ ბ ა კ ი. ენა გააჩერე, ენა! შენ რომ ქალი იყო, კარდაკარ ბეტიალს
თავს დაანებებდი და პატისან შრომას მიუყოფდი ზღვს!
ე ტ ე ტ ი. კოლექტივში მუშაობას არც შენივთს დაუდგანს ძიქა! *
მ მ ბ ა კ ი. რატომაც არა? ერთი კაცის პირობაზე კაცსაც შეძახიან,
შეძლებზე მაქვს.
ე ტ ე ტ ი. გაგანიც ვის როგორ სურს!
მ მ ბ ა კ ი. რა თქმა უნდა! „ეშმაკს რომ ნეკს მისცემ, მიიღვ ტანს წაი-
ღებ!“!
ე ტ ე ტ ი. მაგით რა გინდა თქვა?
მ მ ბ ა კ ი. რა და... სოფელია დამნაშავე, შენისთანებს რომ ათარე-
შებს!
ე ტ ე ტ ი. ადამიანის შრომას დაფასება უნდა!
მ მ ბ ა კ ი. კოლექტივზე ვერ იხეივებ?!
ე ტ ე ტ ი. დიახაჲ!
მ მ ბ ა კ ი. მაინც რა გააკეთე და არ დაგიფასდა?
ე ტ ე ტ ი. რას ჩამაცივდი, ადამიანო? არც გააკეთებე!
მ მ ბ ა კ ი. რატომ? არხზე მუშაობა არ გეადრება?
ე ტ ე ტ ი. თობი და კირკა რა დედაკაცის საქმეა?!
მ მ ბ ა კ ი. ვენახში იმუშავე!
ე ტ ე ტ ი. სანაშაღვი მაშინით ზურგზე, არა?!
მ მ ბ ა კ ი. ჩაი მოკრთვე!
ე ტ ე ტ ი. გაგანა სიცხეში პირის კანს ვერ დაიწვავე!
მ მ ბ ა კ ი. ფერმაში იმუშავე, ჩემოანი!
ე ტ ე ტ ი. შენს ვერადით რა მამულებს, არ გადამრიო!
მ მ ბ ა კ ი. მწველავად გამოდგები!
ე ტ ე ტ ი. ფუმი! რძე თვალის დასანახავად მჭყარება, ჩემს სიცო-
ცხლეში არ დამილევიო!
მ მ ბ ა კ ი. ნუ დაღვე, მოწველ!
ე ტ ე ტ ი. მე მოწვევლო და სხვამ ხსა?!
მ მ ბ ა კ ი. იქნებ გმობობაც მიიღო!
ე ტ ე ტ ი. მანამდე არაფერი გეტყვია: ჩვენი ძროხა სულ იონაა ბა-
დაშობი რომ გახტოვი, იმდენ რტეს მაინც არ მოცემს!
მ მ ბ ა კ ი. უკუ! დიხვი!
ე ტ ე ტ ი. კიანს ავაკროლებინო ოჯახი?!
მ მ ბ ა კ ი. აბა რა გნებავს, მინისტრობა?
ე ტ ე ტ ი. არ მოხზა! ვის შერჩენია?!
მ მ ბ ა კ ი. პო, ახეა, რა თქმა უნდა!... ძალი რომ გარე-გარე წან-
წაღს დაეჩვევა, შერე ის პატრონს აღარ არგია!
ე ტ ე ტ ი. ძალი პატრონს მაშინ გაურბის, როცა სხვაგან მსუქანი
ძვალი ეტულება!
მ მ ბ ა კ ი. მოდა, პატრონს თუ ქუა აქვს, მასეთი ძალი, როგორც
არ უნდა ენადვებს, შენ აღარ უნდა შემოუღუშავს!

ე ტ ე ტ ი. თუ ჩემსკენ უკაკუნებ, არც მე ვაპირებ სოფელი და-
ჩენას.
მ მ ბ ა კ ი. წაბრანებას აპირებ?
ე ტ ე ტ ი. რა და კოლექტივს შევკლავ თავს!
მ მ ბ ა კ ი. მიზანძალი!
ე ტ ე ტ ი. არა, შენ მაინც რას გიშლი?
მ მ ბ ა კ ი. მე კი არა, მთელს სოფელი!
ე ტ ე ტ ი. რაინც, რას?!
მ მ ბ ა კ ი. ნერვებს!
ე ტ ე ტ ი. რაით?
მ მ ბ ა კ ი. კოროიანობით!
ე ტ ე ტ ი. მართლის მიქმელს კოროიანას ეძახი, ხომ?!
მ მ ბ ა კ ი. რა არის, კალო, მართალი?!
ე ტ ე ტ ი. ხოო? აქედნხანს არ მიწოდდა მეთქვა, მაგრამ რადგან სა-
ქმე აქამდე მიივანენ, ყველაფერს გეტყვი!
მ მ ბ ა კ ი. რაო, რაო?!
ე ტ ე ტ ი. ის თქვენი რუსუდანი და ვახტანგი ჩემის თაღლებით
ენახე თავსკენი-ჩამაურტებულთი.
მ მ ბ ა კ ი. საად?
ე ტ ე ტ ი. სოფლის ბოლოში, ძველ ნაცხარასთან რომ წყაროა, იქ!
მ მ ბ ა კ ი. რაო!
მ მ ბ ა კ ი. ჩემი რუსუდანი ანგელოზია, ენაცვალის ბებია იმს!
ე ტ ე ტ ი. რა ანგელოზებს ფრენა უყვარო!
მ მ ბ ა კ ი. დასაუკრის ხარ!
ე ტ ე ტ ი. ვერაფერი პეუღა ვარ, თქვენ არ მომიკედეთ!
მ მ ბ ა კ ი. გაერთიე ჩემი ეროდანი!
მ მ ბ ა კ ი. აბაჲკი...
მ მ ბ ა კ ი. (ცული აღმართა) გაერთიე-მეთქი!
ე ტ ე ტ ი. (მატერისას დაველებს ხელს) დე-დუღუღ! რაჯა გიფე მოზვე-
რგიით აბრიალებს თვალებს! ისეთი რა გითხარით ახლა მე?!
მ მ ბ ა კ ი. მაგის ხმა კიდევ მესმის?!
ე ტ ე ტ ი. იმეფია სინდის-ნამუსს შემინახავო და რაც გითხარით, არა-
ვის ეტყუო. (სიცილი-სიყვითი ლობეს გადმოეღებზე რუსუდანი
ხელში ატეტატეო!)
რ უ ს უ დ ა ნ ი. ბებო! ბაბუ! მომილოცეთ, სიმწიფის ატეტატეო!...
(მღერის)
ყველას ეტრფის ჩემა გული,
გრძნობით, განა? — ცხადია...
სიყვარულის პოტივი ვარ,
სიმღერები მწავდა...
ე ტ ე ტ ი. უი, მომილოცავს, რუსუდანი! შენ გენაცვალის შენი ეტე-
ტო!
(გადაკოცნის და გარბის)
რ უ ს უ დ ა ნ ი. მომილოცეთ!
მ მ ბ ა კ ი. „ეჭუი!.. არ მომიკერო! სულელისათვის სიმწიფის ატეტატე-
ტო ბედენაა?!
რ უ ს უ დ ა ნ ი. რაო? სულელისთვისო?!
მ მ ბ ა კ ი. დიახ, კალაშეილი! მთელი სოფელი ჩემზე ლაპარაკობს!
რ უ ს უ დ ა ნ ი. ჩემზედ?!
მ მ ბ ა კ ი. დიახ, შენზე და იმ მგლის ნაშიერგ!
რ უ ს უ დ ა ნ ი. ვინაა მგლის ნაშიერგ.
მ მ ბ ა კ ი. ვინაა ის შენი გიჟპოეტა?
რ უ ს უ დ ა ნ ი. ბა-ბა-ბა!
მ მ ბ ა კ ი. უკან დიწვი! შენ დღეის შემდეგ სოფლის ზეცას ვეღარ
იხილავს!.. (სასწი შეღის, კარებს მიოქახუნებს)
რ უ ს უ დ ა ნ ი. (გაკუნებელი) ვერაფერი გამოგია... ბებო, შენ მაინც
მოხზარა რაშეა საქმე?
მ მ ბ ა კ ი. ფეხები დაატედა, შვილო, ეტეტო შარაზეტეიანს დღეს ექ
მითრეტივითავის.
რ უ ს უ დ ა ნ ი. რატომ, ბებო?
მ მ ბ ა კ ი. გააპირეთქვა, გააგოვა კაცი!
რ უ ს უ დ ა ნ ი. მაინც, რა მიწადი?!
მ მ ბ ა კ ი. რუსუდანი და ვახტანგი წყაროსთან ენახე ერთმანეთზე გა-
დაღუცხენილებო, აბაა?!
რ უ ს უ დ ა ნ ი. საზოგადო... უსინდისო...
მ მ ბ ა კ ი. კაი, შვილო, დამწვიდდი, შენ გენაცვალის შენი ბებია.

ამბაკო. კატეგორიულ გაფრთხილებას!

პისტო. უფრე შენ? ეს მონია არც ხუმრობს!

ამბაკო. რა მხებურება, როცა კაცს ვაღელე ცეცხლს მიკლდა!

პისტო. რატომ, შენ სასიკვდილე, რატომ?! რას ერჩი ამ ადამიანს!

ამბაკო. თუ მომიხმენ, გაიგებ!

პისტო. აბა, ზე... (ჩქვე ჩაიდა. ამბაკო ფეხზე წამოდგა, ოფიციალური სახე მიიღო, სათვალე მოიპარტყა და რბილად დაწყო)

ამბაკო. დღეა პატივცემული პრეზიდენტო, დღეატი ეიზენშაუერი!

პისტო. იიიი...!

ამბაკო. იიი და ოოფ არ უნდა ახლა ამას!

პისტო. გისმენ, ბატონო, გისმენ!

ამბაკო. პოდა, ახე... (განაცხობის კითხვას) ან წერილს ვწერ მე შენი უცნობის პარაფენება საქართველოდან ამბაკო ლეონი ტორტოლიანი აბა, რავარია?

პისტო. მ. მდი, მდი, არ გაჩერდე!

ამბაკო. (განაცხობის) მე, ისე როგორც ყველა ქართველი, დიდი გულსუფრით ვეკიდებ სუბის რევოლუციის საქმეს...

პისტო. ვისი, კაცო, ვისი?!

ამბაკო. კუბის!

პისტო. სანა შენი კუბო არ დაიდგება, ამ რევოლუციებს არ დაენებებ თავს?

ამბაკო. შენ რა გავიგებთ პოლიტიკის!

პისტო. ვითომდა, რატომ?!!

ამბაკო. აბა, რავე გინდა, ბიძა, შენ?! თვითონ რომ ერევა?!

პისტო. ვინ?

ამბაკო. ვინ და ის დღეატი თუ ზრუატი?

პისტო. რაშე ერევა, ადამიანი?

ამბაკო. კუბის შინაურ საქმეებში!

პისტო. მერე და ვინ გეკითხავს, კაცო, შავს შენ?!

ამბაკო. ჩაუღამე, ქალო, მაგ დასაწინებელი ენა და რაც გაიგონო იმას დაქრდე!

პისტო. აბა, პო აბა, პო!

ამბაკო. მე ისეთი ქვეყნის შვილი ვარ, რომელმაც ძალიან კარგად იცის თავისუფლების ფასი, ჩვენ მიგვანიშნა, რომ არავისა აქვს უფლებები უფროდ ჩაერიოს კუბელი ხალხის შინაურ საქმეებში...!

პისტო. რა უკვლევე ამას მხედველობაში კატეგორიულად მოვიხივებ; თავს დაუცვრდე და ქკუას დაუღაგდე!... მაქანა რაცა ..დიერსანტებს აწაღებ და პატრონებდად რომ წაიღებ მაგ საქმე არ გამოვიდა!.. მაგათთან კონტრები ლეიქის ათასობით უნახავს, მარა ყველასათვის კისტირი მოუგრაბეს, ისე მე მომეცა სიხარული... დაწებე მაგ ხალხს თავი, მითქვამს მე შენ. თვის, ოორმ მერე რაც მოხდეს, შენს თავს დააბრალდე! თუ ვაჯიკო ხარ, ამ წერილზე წერილობითად მიასუბეს... ჩემი მისამანი გახლავთ: საქართველოს სსრ, სოფ. ნიკეზარი, ამბაკო ლეონი ტორტოლიანი... აბა, ჰე!... (წერილის კითხვა დაამთავრა. სათვალე მოიხსნა) აბა, რას მტყუენ?!

პისტო. რას გატყუებ და... მოდი ეს ამბაკო ჩვენს შორის დაჩრებს, სინდის-წამლის შევიანება, ჩემის მხრად მხრად ვერცე გააგებებს შენ თვითონ თუ არ გამოიყვან თავს სასაქარაოზე, და შენს სიკვდილს ქვეყანას არ გააბეზინებ.

ამბაკო. მაინც, რით?

პისტო. რა მგ წერილის გაგზავნილი!

ამბაკო. ვითომ?! მაშინ მოგაკვდეს ლეიქი, თუ ამ წერილმა თავისი გვა ვერ მოინახოს!

პისტო. რე ჩემი მითქვამს და აწი შენ იცოდ!

ამბაკო. ვის, ქალო, ვის?!

პისტო. ვის და პრეზიდენტს.

ამბაკო. ამას კაცი რამდენ შეგანებინებს?! გაიგონე, ქალო, შენც ხარ სოციალისტური შეტატი ამერიკი... ანუ ქართველი ა. შ. შ.

პისტო. იოო, შენ გავაშუაშა მაშაუკტირება, თუ არ იკონებდე რაცას, უცნაურს... (პისტო საზაზისში შედის. ამბაკო წერას განაგრძობს. შემოდის ბეშტია.)

ბეშტია. ჰე, ჰე, ჰე... მოუგრებს გაუმარქოს!

ამბაკო. (ბეშტიას დანახვაზე გახალსდა) ოპო, ბეშტიას გაუმაჩრქოს!

ბეშტია. ჰე, ჰე... ამბაკო ბიძა შენ მეპახლი?!

ამბაკო. პო, ასე იყო!

ბეშტია. რა გინდოდა, თუ იცი?

ამბაკო. შენ კაცო, გეძახიდი და რისთვის, ის ღარი მეცოდინება?

ბეშტია. უფი, მართლმ... ჰე, ჰე, ჰე... მაინც, რა?

ამბაკო. „საითრამაშე“ უნდა გავაყვე. ბარგი მატარებელი შეშაზი. დღივ და ურემო უკან წამოიყვანე; ა, ეს არის და ეს!

ბეშტია. მასეთი ილღი რა არის?! ჰე, ჰე, ჰე!

პისტო. რა უაზროდ იციანი, ბიჭო?

ბეშტია. აბა, ჰე! წაიღებ, რაღას ვუღებო?

ამბაკო. ახლა არა, ნაშუადღებებს, ბეშტია!

ბეშტია. ნაშუადღებებს?! რა ციცი, რა, ზეკაქუნამ ახლავე მოდიოდა... ჰე!

ამბაკო. რავა, ვერ შეძლებ, თუ?

ბეშტია. მაშინ მოგაკვდებ ბეშტია... ჰე, ჰე! ქალკს მიბრძანებო?

ამბაკო. პოოდა, ჩვენს ჩამოსვლამდე უკო-გარემოს უნდა მიმიხედო.

ბეშტია. კი დაგეგმართო!.. ჰე, ჰე, ჰე! (წასვლას აპირებს)

პისტო. სხით, ბეშტია?

ბეშტია. წაყალ ახლა და გვიან მოვალ, ჰე!

ამბაკო. მოიკა, ბეშტია, ერთი ხრიკი ღვინო დაგვიღებ.

პისტო. ღვინოს ასევე ახლა მაგ საცოდავს?

ბეშტია. რა ზემს შტრას ეყოლა უნდა წაიწიროს... ჰე, ჰე!

ამბაკო. ხი, ხი, ხი... ევე, მოგეო თუ არა საკადრისი! ესეც შენ!

პისტო. შვილო, ღვინო კი არ მენანება, მარა რომ დაოტრე და ჩაგვიროსო?!

ამბაკო. პო, ბეშტია, არ დაგვალა, დანა არ გამოვიარო კისტირი. ხვალ დღითი თხოვინო უნდა ვიყოთ აუცილებლად.

ბეშტია. ბეშტია იცის თავისი საქმე! ჩემება დაღალატება ჩრკ ვის უნახავს? ტყუეში უფინაას შევივარი! კოლეტივს ამ წაფხულურეო სახეიფი შენა დაუწაზავე, აბა?!

ამბაკო. ხომ ხედე, რა ბიჭიყა ბეშტია... (ხრიკის მიაწვდის) აბა, გამომართვი!

ბეშტია. ღმერთომა ხვავი და ბარკა წე მოაკლოს ამ ოჯახს! ჰე, ჰე! (სცადა)

პისტო. შეგარგოს, შვილი! აგერ შეწეწარი ხორკი ჩაყურდე!

ბეშტია. (ხრიკი დააპირქვედა) იფ, იფ, იფ... მარწევეით არ გადადეს ვანერატიოში?!

ამბაკო. უჩრად, ბეშტია... აბა, ერთი დამიღებ და...!

პისტო. ეცოდ, კაცო!

ბეშტია. ნე ვეგინა პისტო ბიციოდა, მე და ერთი ბოთლი რწეწარწევა ვარსო... (მოსცადა) იფ, იფ... აბა, ქალკს მიეურებით?

პისტო. ხომ გითხარი, შენ კაცო!

ბეშტია. მერე? რაზე აიყარო, ნეტავი?

პისტო. რუსუდანი მიგვეყვას, შვილო, სასწავლებლად.

ბეშტია. სასწავლებლად? მოო... (პუბა) ჩრ არა და მეც მალე წავალ ქალკს.

ამბაკო. სოფლად მოგწეწინა, ბეშტია?

ბეშტია. არა, მაგარა ქალი მინდა ვითხოვო! ჰე, ჰე!

პისტო. მერე? მასთხოვარი ქალების მტერი რაა ჩვენს სოფელში?

ბეშტია. ჰე, ჰე... ქალკებმა მზითვი იციან ბლომად. (სასისის დაცლის, მიხედ-მოიხედვას) იიო? რუსუდანი სადაა?

პისტო. რაცა გამოსაზეხი საღამოოა, იქ წვიდა, შვილო.

ამბაკო. კი ამბაკო აქეთ, ბეშტია, ახალგაზრდებს. შეიძლება წაუქვიფონ კიდეც.

(ამბაკომ წერილი დაეკა, კონვერტში ჩაიღო. გადმოაბრუნა და მეორე მხრიდან მისამართს ხმახმალა სწერს)

ბეჭეტი ა. მერგი? ის უსინდისობე ურემოდ ქიფობენ?! (წამოდა, შებარბა(ღა) ვა წყადი, ახლა, მეც!
 პისტ. სიამ გაგვიყვია?
 ბეჭეტი ა. რაჯა, მე მაწუენს დროსტარება, თუ? იქნებ ბიპად-ბიპი არ ვვარგია, ა? ისე მოვულენ, რაჯარ ძველი მაყარი ბე, ჰე...
 აშბაკო. წადი, ბეშტია, წადი. ჩემს რუსულანს უთხარი ამ დაჯ ვიაროს. სოტა ხანს შენც დინი და შერე გამოაცილე სახლამდე.
 ბეჭეტი ა. იმე! ისეი „კავალრობას“ გაჯუწენ, რო... ახა, ტუთულად ვართ სისხლბრცი? (წამოიწუენს სიმღერას)

თავმჯომარემ თხაი დალა,
 ბულატრბა თიანიო,
 ბეშტილა ხევენება
 დამიტოვე შეგანიო, ჰე, ჰე, ჰე... (მღერს)

აშბაკო. ახსენ, რა ბიპი გაუთუქა ტვინის ანთებამ?
 პისტ. რა, ჰე... აშბაკო, ძალიან შევეცეხა სახლქარის შიტოვება ბე-შტის იმედად.
 აშბაკო. ახა, მოურავი არც მანამდე ჰყოლია შენს გვარს.
 პისტ. გავიხანა ინა, სიტყვას ვერ იტყვი, თუ?
 აშბაკო. არც შენ მუახარ მუწე, ენა დარიას თავსაფარითე გპქებს მხარჯე გადადებულეი.
 პისტ. გამწარდი, მწარე სიტყვა შენ გპქეს!
 აშბაკო. ახა, რას აითვალუნენ ეს ბიპი. საწაული, ისე ვერაა შთლად წსტრიაგოში თორემ, კოლექტივიო ათი კაცის საქმეს აკეთებს, ბეშტილდასანა კეთილს და ერთგულს შიორებს ვერ ნახავ მთელ სოფელში. (შორიდან მოისმის ძახილი: „აშბაკო... პისტ...“
 ეს თუ სოლონი ან იქნება არაფერს ვიტყვი (გაისმის ძაღლის გაბმული ყუფა)
 პისტ. ვინ ბრძანდებო, ბატონო ვინ?! (შეუტყეს) გაჩუმდი, ძაღლი!

სოლომონი. (ბობეს მოადგება) გამარჯობა თქვენი!
 აშბაკო. გამარჯობა ნუ მოგაკლოს, ჩემო სოლომონი!
 სოლომონი. ძალიან ავი დადაჯა ეს თქვენი ლეკა.
 პისტ. ეს ჩემო სოლომონ, გამარჯდელჯა დამოკიდებულე... ხი, ხი, ხი...

აშბაკო. (პისტის) მინეი მეკბინე, არა? მაცალე, ამოგართმევ ენას!... (სოლომონს) ჩამოიბრძანდი, სოლომონ, ენოში.
 სოლომონი. აჰ... ისე ვარ დადღელი, თითო რომ მერა წვიპტყვი.
 აშბაკო. არხიდან მოიბრძანდებო?
 სოლომონი. დიახ. გზად გამოვიარე და გულმა აღარ მომთიინა.
 აშბაკო. ისე, რაფერა არხის საქმე, ვითომ დაგვადგება საშველი?
 სოლომონი. დავადგება, აშბაკო, დავადგება. ახა, როდემდე უნდა ვითო შეტის შემუერე! ავერ, ხვალთან, ამფეთქებლებს გვიჯავნის რაიკომი და...

აშბაკო. ნაწუენი რომ ხარ ჩემზე, თვალდებში გატოვბ.
 სოლომონი. მავას შენც გრძნობ, არა? რა გავიწუენა?
 აშბაკო. რა ჰქნა, ჩემო სოლომონ, სავართო საქმის მუდამ ერთგულე ვიპავი და ვარ, მარა რუსულანს სოფელში ვერ დავტოვებ! კარგად იცი ამას რა მოცენება.

სოლომონი. მამ, დავიფენ შენებურად, ხომ? აიწუენი, არა?
 აშბაკო. ასე და... ამ ერთ საქმეში თუ არ გამაბტუენენ, შენ იცოდა და შენცა კაცობამ.
 სოლომონი. ეეეე, ტუთულად წყალი რომ ვნაყო, მაგითი რა გამოვაკეთებო მგავჯობამ!

აშბაკო. აჰ, მასე არაა... შენ არ მომიყვდი... (პისტის) ახა, პისტა! დენი!
 სოლომონი. კაი, ახლავე, ნუ აწუენბ, თუ კაცი ხარ!

აშბაკო. არ გაგოშვებ, შენ არ მომიყვდი... ცარიელი ხელით მილოცავ გზას? (პისტის ლეინო მოაქვს) ა, ეს თითო ხრიკა დავლითო და... მერე...

სოლომონი. ხარი რომ თავს უფელში გაყოფს, მეტი რა ჩანი აქვს, უნდა გასწიოს... მშვიდობით დავგვერცვინებინო თქვენი საქმე!

პისტ. იცოცხლეთ, ბატონო სოლომონ... (აშბაკო და სოლომონი ხრიკებით სვამენ)

სოლომონი. ეე, არ გითხარი, დადღელზე გამიწულდებია თქვენი!
 აშბაკო. შენი რაქია აშენდა, ჩემო გამოიარე თორემ ჩემი დედბა...
 რი ამალამ ნადათო უყავსშობად მტოვებდა!
 სოლომონი. (ხიკოს გადამაბიძკავებს) ასე მტერს დავესტოვებ!
 პისტ. რაზეხებენ, სოლომონ ბატონი!
 აშბაკო. ქალი! სულ ბატონოს რომ იძახი, სხვა სიტყვა არ მოცენება?

პისტ. რა ახა ვუთხარი?
 აშბაკო. სოლომონ ჩემო თქვა, უთხარი!
 პისტ. შენ რამ ჩემი სიტყვა არ „გაიარტიკო“. ისე რაჯა იქნება?
 აშბაკო. რაჯა, ტუთულს ვამბობ, თუ? სოლომონ ჩემო, რამდენი ხანაა რაც მე და შენ ბატონებს სიხერი მოვუვარებო, ააა!

სოლომონი. თვითონ გეგმავსოვრება, ჩემო აშბაკო!
 აშბაკო. აა? რაჯა იყო, რომ ემღეროდით? (სიმღერას იგონებს)
 „მეგობრბო, წინ, წინ, გასწიო...“
 ნუ შედარება თქვენი ვალო...

პისტ. დათვრა მგონია, ეს თვალბდამაგარი!
 აშბაკო. ახა, ჰე... სოლომონ ჩემო, წამომხმარე...
 რი გენი. (მღერინ) დე, მკედლს სისხლის დადი აჩნდენ, და შუბლს... იოღის ნავადუღილი!“
 აშბაკო. ვაი, დედახა! რა ბიპეი ვიყავით?! ეეეე, ყმწაწილკაცო... ბაჯ, ნეტავ შენი ფასი იცოდენ შენმა პატრონმა... ეეე, სისხლ-გამწულ სიხერებს დაუდგეს თვალბდი!

პისტ. კაი, ახლა, პო! არც მაშინ შევაფი სიმონა დოლოძე!
 აშბაკო. დოლოძე არა, მარა აშბაკო ლეკინი ქე გახლდი... ახა, პა-კული, თითოც და...
 სოლომონი. რა ამბობ, ბიპო? დავითვრბილი... (ცდილობს დაუძრებლად)

აშბაკო. არ გაგოშვებ ირაკლის სულს გეუფციბი... თითოც, ბიპო, თითოც და... უფრო ტბილად ჩავევიწენა... ააა? რაფერაა ის სიმღერა (წამოიწუენს) და როს დადღილს შემეწუენება, თვალდაგან ცრემლის დინებაო, შენი თორი კუბის გვერდო, ტბილად ჩამეწენებაო!...

ქალი! პისტა! რას შევბი ამდენხანს? ჭურში ხომ არ გადავირდინდხარ!

პისტ. მომაქვს, შე კაცო, მომაქვს!
 აშბაკო. (ხიკოვანი შეაკო) ამ სასიხითო, ჩემო სოლომონ, სიხართ-სიხართისი დაღებულ ვეკაცებს გაუმარჯოთ... ააა? რას იტყვა, ბიპო?

სოლომონი. გაუმარჯოთ, ბიპო, გაუმარჯოთ... (სვამენ)
 პისტ. იოღი დვარითი გასკვება სახზე, მოიწინდი!
 აშბაკო. ააა? მართლა?! (ცხერიასობის მოისვამს სახზე) ვაი, დე-და-ხააა!!!

სოლომონი. რა იყო, აშბაკო?
 აშბაკო. რაფერა... მგლის განჯარაკს წავაწუდი სახზე და...
 სოლომონი. დავიწუენ, აშბაკო, დავიწუენ, რაც იყო, იყო...
 აშბაკო. ბარემ მეც დავიწუენბული მქონდა, მარა...ახლა მგლის ლეკვი...

პისტ. აშბაკო! თავი შეიკავე!!!

აშბაკო. (გამოწუენს) მო... რაფერა, სინდის გეუფციბეი, არაფერა... ერთი ჩვეწერბი „მარჯავდამიერი“ ნა... ყველაფერი კარგად იქნება (წამოიწუენს იმერულ მრავალეამიერს, სოლომონიც უერთდება. სინაღდე ჭრება, სცენა ბრუნვას... საზეიმოდ მოართულ კუბის ენოში სავართო ერთიმელა. ახალგაზრდები ცეკვვენ ფრბულს)

ვახტანგი. მიგვზავრებო... ბღენიერი ხარ, რუსულანი
 რუსულანი. გუფრს, ვახტანგ?
 ვახტანგი. რას ამბობ?!
 რუსულანი. ახა?
 ვახტანგი. დიდი ქალიკა თბილისო... ახალი ცხოვრება... ახალი შეგობრბე...

რუსულანი. ექვიარიბ?
 ვახტანგი. არ ვიცი, არაა... აი, ახლაც გიუფრებ და მერეწენაბ თითქოს შავი ღრბებულები წებება ჩვენს შორის, ვიღაცა შენს თავს ბე-ღლიან მტაცებს...

რ უ ხ დ ა ნ ი. არა გრცხვნილა, ვაბტანგ?! განა ლერწამი ვარ, საითაც
 კარი წაბოზიზებრას, ეჭვი დაეყვე... (შეშინების მხეჭქალა)
 მ ზ ე კ ა ლ ა. ახა, მოგზაუდო სტუმრის შესხვედრად!
 ს ლ ო მ ო ნ ი. გამარჯობათ, ვაწვნილებო!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. სლომონ ბიძიას გეუფარ...
 ყ ვ ე ლ ა ნ ი. გოს!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. არ ვარქა... გაუმარ.
 ყ ვ ე ლ ა ნ ი. გოს!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. კარ-გია!
 ს ლ ო მ ო ნ ი. აბე, შე მართლა ხეკაუნდა
 და ვი ო. დადგინება არ გეკადრებთ, ბატონო, სლომონ!
 ს ლ ო მ ო ნ ი. სწორი ბრძანება, დავით ბატონო, მარა არხზე გა-
 ხლდით, გზად ამპაკოსთან გამოვრად და ვინა მოგეშვა!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. ჩაუღუღრუნეთ, ხომ?!
 ს ლ ო მ ო ნ ი. რას ჩამაცდით, შე ეშმაკის უფხო?! ახა, უწაწვილებო!
 ჩემი მოსვლა თუ გეწინება, რაღას შეპატუებოდით?!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. გა-სახლან... ახა, გოგონებო, ბიჭებო, თავგმომობის პა-
 ტიჯიანებად ის ვიცაყოთ, თვე... (სლომონს) რა ვიცაყოთ, ბი-
 ძია სლომონო?!
 ს ლ ო მ ო ნ ი. ის... მე რომ მივყარს!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. კარგი არ მიიხზათ შენი... (ახლაღებს) ცეცა „განდა-
 განა“!
 ს ლ ო მ ო ნ ი. ოოო, გაგანარა შეილო ღმერთმა!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. ახა, მოგზაუდო... (იწყებს სიმღერას)
 „სათამაშო ვაშლი მქონდა...
 შენსკენ გადმოგიგორდა...“
 (ყველანი მღერის: ერთი წყვილი ცეცაკს „განდაგანს“ როდესაც
 ჩვენის ნაწილი იწყება, სცენაზე შემოიჭრება სავანებოლო ჩაქ-
 მული ბეშტია)
 ბ ე შ ტ ი ა. ზე, ზე, ზე... უჩემოდ ქიფობთ, თქვე პირქაღლებო?!
 ყ ვ ე ლ ა ნ ი. ბეშტიას გაუმარჯოს, ბეშტიას!
 ბ ე შ ტ ი ა. რად შეწუკრეთ სიმღერა? რაჯა, შე ეერ ვიცეკვებ, თუ?!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. ტაშე გაახურეთ... (ყველანი ტაშე უყრას. ბეშტია
 წრტეში შეღის)
 ბ ე შ ტ ი ა. ზე, ბეო, ბეშტიას... ზეი, ბეო, ბეშტიას... ზე, ზე; ზე!!!
 ს ლ ო მ ო ნ ი. (ვახტრის ანეკიზიში) ეს ყველაფერი კარგია, შევი-
 ლო, მაგრამ საქმე?
 ვ ა ბ ტ ა ნ გ ი. აფეთქებული მასივის გასაქრლად ბუღლოწონი სა-
 კირო. ჩაკივს ვიხოვო, ან ცეკას, ბოლოსდაბოლოს ხეც ხომ
 დიდი საქმეა, არხი სამ რაიონს უზრუნველყოფს წულთ.
 ს ლ ო მ ო ნ ი. თქვათ და ვიწონეთ, მერე ბუღლოწონის ჩვენ-
 თან ვის გაეგება?
 ვ ა ბ ტ ა ნ გ ი. აგერ არა ვარ?!
 ს ლ ო მ ო ნ ი. ვიშუშავია, თუ?
 ვ ა ბ ტ ა ნ გ ი. დიახ, არმიანა სამხახურის დროს.
 ს ლ ო მ ო ნ ი. შენი კირიმე, შეილო. შენი! გულიდან ლოდ ჩამოშ-
 ხსენი... წამოდი ჩაკივს მდევანს ბიანზე დაურტავი...
 (ორთავენი გადიან). საერთო მზიარულების კიენა ძლიერდება.
 შემოდის თმავაწევილი ეტეტო.
 ე ტ ე ტ ო. ეს რა ტაშეაუნდრა გავიმართავთ აქ?! დალლოლმა კაცმა
 თქვენს ხელში ვერ უნდა მოისვენოს?!
 ნ ო ლ ა რ ი. ბოდში თქვენთან ქალბატონო ეტეტო... ჰი, ჰი, ჰი...
 ე ტ ე ტ ო. ადამიანს რიდი რომ არა ვაქვს, ეს ძველი კარაგმა, მარა
 პირუფევი მაინც შეიბრალეთ თქვე უღმერთობებო, ფერმა აქვს
 ცხვირის წინა გაქვო!
 თ ე ნ გ ი ზ ი. პირუტყვს მუსიკა უყვარს, ეტეტო, არა გვკონია და-
 გეუღერდობო!
 ე ტ ე ტ ო. მუსიკას გაანია!... თქვენი ღრიალი მუსიკად გეჩვენებათ?
 ვაი, ვაი...
 თ ე ნ გ ი ზ ი. მამ, გვიწუნებ ხელოვნებას, არა?!
 ე ტ ე ტ ო. ყვეან თაიხს ურანდელი ბუღლებლის გალობად მიანდაო...
 ნ ო ლ ა რ ი. რას იდავებო, თენგიზ, მაგ ანგელუსს, ვერ ხედავ არხზე
 მუშაობით წელი რომა აქვს მოწვევებული? ჩემის აზრით მაგისი
 საყვედური ურანდასდება!
 ე ტ ე ტ ო. რას იკბინებთ თუ იცო? არც ვიშუშავებ!
 ნ ო ლ ა რ ი. რატომ, კი-რა-მეე?!

თ ე ნ გ ი ზ ი. შენს სწავლა-გვარშივლიბას არ ეკადრება ხომ?!
 ე ტ ე ტ ო. დიახუ რომ არა... არხზე ფეკიზმა ქალმა არ ვიშუშავი
 ამხელა დოჟლაიბის ტუჟლად გზრით სოფელი... (მეტი წიქვო)
 ჩას მიეკეთებ, რას?! მე რომ თქვენი ხნის ვიყავი, ორი წყება
 ქმარ-შვილით მოხილიდი მქონდა, ახა?!
 თ ე ნ გ ი ზ ი. როგორ? თხოვა-გაიხივებო სახალია?
 ნ ო ლ ა რ ი. კი, ასე ყოფილა თურმე! თუ ერთგერ როგორმე გადა-
 ტანე, მერე ილო ფორმებში იცის, თურმე, ხელის მოკიდება!
 ბ ე შ ტ ი ა. ოოო, ჩემს შეუყარებლად გაუმარჯოს... ზე, ზე, ზე!!!
 ე ტ ე ტ ო. მღერბო შეც ვადაგაშენის და შენი შეუყარებულო!
 ბ ე შ ტ ი ა. რაჯა ბიჟად ბიჟი არ მოგწონვარ, თუ?! გმუ მოცეკ-
 ვებს ბეშტია, ისე თუ არ დაეცეკოს, რაჯარ ახოური გარმონი!
 ზ ე, ზე!
 ე ტ ე ტ ო. შენი დასაცეკვი გაეხილ ახლა, არა?
 ბ ე შ ტ ი ა. ხარ, ახა არ ხაარ?! ზე, ზე... (მისკენ მიიწევს) ახა, მოგ-
 ხსენი!...
 ე ტ ე ტ ო. უჯან დაწი, შე გასაციებულო!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. მზევუ ხსიათუვ გაგვიძიებთო, ქალბატონო ეტეტო!
 ე ტ ე ტ ო. ეს ვინდაა?!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. მე ვარ ხეკაუნდა!
 ე ტ ე ტ ო. დედა! დედა... რა მოშავალი გვეწრდება?!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. რაჯა, არ მოგწონვარ?!
 ე ტ ე ტ ო. იქით, შე მატრავეკავ!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. ვინა მატრავეკავ, მეე?! ახა ახლა მე მიუერე!
 ე ტ ე ტ ო. რაო, რას იზამ, შე არ გაახარდელიო!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. როგორ უნდა გალანდა, მე გიჩვენებ შენი. მომე-
 ცით ფანდური...
 თ ე ნ გ ი ზ ი. ჩქარა, ფანდური... (ყლებიდან გამოდიან ვაბტანგი და
 სლომონი)
 ს ლ ო მ ო ნ ი. თუ ეს საქმე კეთილად დაგვიგინდა, იცოდე მამუ-
 ლობა მიესტება!
 ვ ა ბ ტ ა ნ გ ი. რაზე ბრძანებთ, ბიძია სლომონო?!
 ს ლ ო მ ო ნ ი. კარგად იცო შენი... მართალია ამბაკო კერპიუტა!
 მარა თხილის ცვაფითი მოვლენა?
 ნ ო ლ ა რ ი. (დანდრის აწოდებს) ახა, მომეცი, ხეკაუნდაე...
 მ ზ ე კ ა ლ ა. (ფანდრის ანეკიზებს)
 შაირსიტყვას მოგახსენებ,
 ესა თქვენი ნებო...
 თუ შენს ზურგი აეწავს,
 რა ვნათ, ნუ გეწინებო...!
 ბ ე შ ტ ი ა. მთე, მო! მიღ ხეკაუნდა, მი-დი!!!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. (აგრტელებს) ერთი ვინმე ცხოველია,
 ქალაქ-სოფლად მძრომელია...
 ოხო ქმარი დაეკავა,
 გამოიყანო, რომელია!
 ყ ვ ე ლ ა ნ ი. ეტეტო, ეტეტო!!!
 ბ ე შ ტ ი ა. მბედა, მბედა, მაიქეი!!!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. კოლექტივიში არ მუშაობს,
 მუცთად ყოფნის მდომელია...
 წურბელად რომ აზის სოფელი, —
 გამოიყანო, რომელია!
 ყ ვ ე ლ ა ნ ი. ეტეტო, ეტეტო!!!
 ე ტ ე ტ ო. გააჩერეთ, ეს ენადასაწიწებელი
 ბ ე შ ტ ი ა. მიდი, ო, მიდი, არ გაჩერდე... ზე, ზე, ზე!
 მ ზ ე კ ა ლ ა. თავის საქმეს ვერ უღლის და
 სხვებისაში მძრომელია...
 ენა ფეხებში ედება,
 ახა, მიიხზარ, რომელია?!
 ყ ვ ე ლ ა ნ ი. ეტეტო, ეტეტო!!!
 ბ ე შ ტ ი ე ლ ა. მიდი, ო, გადი, ბოლოში... ზე, ზე!!!
 ე ტ ე ტ ო. (გვეწინება) ოოო, შენი კუხო დაღვას შენმა პატრონმა
 შე-ნი!!!
 ს ლ ო მ ო ნ ი. (წინ გაღუღება ეტეტოს) რაო ეტეტო, გეშურარა?!
 ე ტ ე ტ ო. იპო, შენი აქ ბრძანდები თავგმომარეე?! იმხერ ამ ცი-
 ლისწამებას, ხომ?
 ს ლ ო მ ო ნ ი. მართლაც, შეილო ვაბტანგ, რას ერთრად ანგელუს?

ე ტ ბ კ. აა, მაშ, შენ ბრძანდები, ემწავილო, არ ლევისს რუს-
თავილია!!!

ვახტანგ ი. დობ, მწ!

ე ტ ბ კ. კი მარა, რას მერჩოდო, რა დავიშავებ?

ვახტანგ ი. შე უველაფერი ვიცი!...

ე ტ ბ კ. დაჯერა მიწა! შე შენი გულისთვის ეტრპირება გადავიყო-
დე, შენს კება-დიდებში ხალაპარა ღრუნევი მომქეცა და ამავს
ახე მოვასებ?

ვახტანგ ი. მოდა, ხომ ხედავ, დაგაფრავ კიდევ!

ე ტ ბ კ. მაშ, ასეა, არა? გამაწიროვალე?! მაშინ მოგვიკედეს ეტე-
ტო გალდავად! თუ შენ ეს რითმები ფასით არ ავიწაღაურებს...
შესაფრისად!

ხე შ ბ ი ა. აბა, შევალოვ. ეტეტო, შევალოვ!... შე, მე, მე!...

ე ტ ბ კ. შენ რა უნდა გელაპარაკო, სულდეს!

ხე შ ბ ი ა. ვინაა სულელი, მე-ეტი!!! გაი-მე-ვიციოთ!!! (ეტეტო გარ-
ბის)

დავით ი. აბა, სუფრასთან, ემწავილოვ, სუფრასთან!

(სიწალე ქვრება, სცენა ბრუნავს, წინა პლანზე მოდის ამბაკოს
კარმიდამო. პისტი ავიანზე აუთოვებს. ამბაკოს ეტუბა ბულაშე-
მოყრილია)

ამბაკო. შენ რომ არ შემომჩენდი, მე იმას იქ, ღვიწქიანზეც
რომ გამსჯდარიყო, არ გავლუფდი! აბ, არაფრით!

პ ის ტ ი. შე კაცო, მარტო ჩვენია იქ, თუ?!

ამბაკო. მე ჩემი მომწვადს გულს... ყველამ თავისას უღაროს.
აბა?!

პ ის ტ ი. დამეცი, ამბაკო, დაიხვეწე... ჩვენი გოგო ჭკვიანია!

ამბაკო. დღეი ბრენეი შეყავს, ის ნუ მომიკედება! შევას ახლა ტვიწნი
ჭარი დაუდის... (მოისმის მურჩას ყვეს და ძახილი შორიდან)

ე ტ ბ კ. ამბაკოო!!! პის-ტი!!!

პ ის ტ ი. ვინ ბრძანდებით, ვინ?!

ე ტ ბ კ. მე ვარ, ეტეტო, მომამარტოებს ეს სამეღ თავიდან!

ამბაკო. ახეგ უქნია შეუქნებარ! შენ სახიკეთოდ არ იქნები ჩემს
ოჯახში მომარტანელი — მოარტანე, რაცხა, პურას!

ე ტ ბ კ. თუ პური გიხობია, პირი გაიწინდეს! მოისმინე, ამბაკო!

ამბაკო. შეტვი რა ამბავია?! (მოდის ჭიჭიკოსკენ) იქით, ძაღლი!

ე ტ ბ კ. უიხე, დედა... ამომვარდა გული...!

ამბაკო. ხულიც გაგებოდა... მითხარა, რა ამბავია! (იტეტო ყურ-
ში ეტურჩებოდა. ამბაკო ხარბად უსმენს... უცნაურ მითითებებს)
არ გადამჩიოო!!!

ე ტ ბ კ. მართლს გეუწნები, თუ შენა ეტეტო! მე ხომ გამაბახის
რა, მერე ლეკსი შენც მოგახსენა აბა?!

ამბაკო. (კოფორტული შეიღობალებს) მაშ, ლეკვი მიპყვება მგლის
კვალს, არა?! არ იშლის თავისას, ხოომ?! (ავიანზე აირბნის, ე-
დაულზე დაიღებულ თოფს ჩამოხსნის, წინ გადაუდებება პისტი)

პ ის ტ ი. რა მები და გრგვინვაო, ადამიანო?!

ამბაკო. იქით! კუჩიანს სამარე ვახსწორებს, როგორც ვახსწორდა
ბაბუაშისი..

პ ის ტ ი. ამბაკო!

ამბაკო. გზა, შეთქი!!!

ე ტ ბ კ. (გონს მოეგო) თოფი არა... ამბაკო, გეხმის?! თოფი არა!!!

პ ის ტ ი. შეზობლებო, მიშ-ვე-ლეოთ... შოგრალოა, არ დაინდობს!!!
უხედედება დატრიალებდაა!!!

ე ტ ბ კ. ვაიმეც, ეს რა ჭკვიანო!!!! (კუჩიანებში გაფრინარდება.
შორიდან მოისმის კოკლას ყვირილი)

ე კ ი ლ ი ა. ამბაკო ბიძააა!!! ამბაკო ბიძააა!!! სცენაზე შემოიჭრე-
ბა. სულს ძიღვს იოქვამს, წინ შეეფევაბა, აბოპოქრებულ ამბა-
კოს)

ამბაკო. (გონს მოეგო) რა იყო, ბიძო, რა ამბავია?!

ე კ ი ლ ი ა. დავიღუპეთ, ამბაკო, ბიძო, და-ვიღუპეთ!

ამბაკო. თქვი რა რისხვია ჩემს თავს?!

ე კ ი ლ ი ა. (ძლივს მოახერხა) ბრრა დაა... ლამაზმანა...

ამბაკო. რა, ლამაზმანა?!

ე კ ი ლ ი ა. კვდება, ამბაკო, კვდებაა!!!

ამბაკო. რაო, რააოო?!

ე კ ი ლ ი ა. მისი ზეული ქვეყანას ესმის, მის შემხედვარეს გულ-
ღმობი დაქვება.

ამბაკო. ნაღდაო მომიწავო ვიღაცამ!

ე კ ი ლ ი ა. არაა, ამბაკო, მოწავილო არ არის, არა!

ამბაკო. აბა?!

ე კ ი ლ ი ა. ვერ შევბა, ამბაკო... ვერ შევბა!

ამბაკო. რას ვერ შევბა, ადამიანო!!

ე კ ი ლ ი ა. ის ევე... ვერ შემობარობ...!

ამბაკო. აბაა, გა-სა-გებია... (პისტი) მალე, ქალო, ჩხობა და ჩემი
სახეთლო ხელსაწყოები... (პისტი ოთახში შედის) ვეტქიან
შეატობინებ?

ე კ ი ლ ი ა. გუნდს ქალკს წაბრძანებულა!

ამბაკო. მოსულდეს მისი თავი და ტანი, მოუსულდეს...!

ე კ ი ლ ი ა. მოდა, მეტი რადა გზა იყო, იქვე კულუმბო ავირბინე და
ვახტანგს ვიხვევ წამოსულიყო...!

ამბაკო. შეგვეტე!!!

ე კ ი ლ ი ა. თარეგობარე და ვახტანგი ლამაზმანასთან რომ დავიგუ-
დე, მერე შენსეც გამოვეშურე! (გამოდის პისტი, რომელსაც გა-
მოკვდა ამბაკოს ჩხობა და ზელსაწყოები)

ამბაკო. ვახტანგს მინადე ჩემი საქმე?! მეღვს ჩაახარე ჩვენი თა-
ვი?!

ე კ ი ლ ი ა. ვითომ რა უჯირ? ვეტეტოშალი ისაა და...

ამბაკო. აბ, არა, არა... მოკვდავს, უსათოდ მომიკვდავს, ის ძილა-
გდასაწვავი!

პ ის ტ ი. ძროხის გულხა რას ირევი ადამიანო?!

ამბაკო. (ინსტრუქტორებს ათვალერებს) ძროხის, ააა? ძროხის!...

აფხვს ბუნებურ! მართლაც არა გაქვს განაჩენი, ლამაზმანას რომ
ძროხად გაიჩნე და ეტეტო გალდავადს ადამიანად!... (კოკლას)
ხულიც რომ გაგძრვებს, თუ ვეცაიცი ხარ ეკავში მომეცი!...
(გარბის)

ე კ ი ლ ი ა. აბა, მე!... (ავღვინება)

პ ის ტ ი. (სცენაზე მარტოდ დარჩენილმა პირველი გადაისახა) გმ-
ღობო, შენ, უფალო, სისხლის ღვრას რომ გადაგვარჩინე!!!

სურათი მეხუთე

კოლმეურნეობის ფერმა. ეზოში ბოლთს სცემს სოლომონი. შე-
მოღიან ამბაკო და კიკოლა.

ამბაკო. როგორაა საქმე, სოლომონ ჩემო?!

სოლომონი. მშველად, ამბაკო, მშველად, ყველაფერი თავის რი-
გზეა.

ამბაკო. ააა, ვითომ? კი დაგემარობო...

სოლომონი. შენი იღბალი ამბაკო ჩემო, ფერმისთან ახლოს რომ
ადმოვნენ, თორემ ეს სანაშენო ძროხა ნაღდაო ხელიდან წაე-
ვდება, სასწრაფო გაკეთა რომ არ მოხებინა მაქადალოცილს...

ამბაკო. მარტოა?

სოლომონი. ვინ?

ამბაკო. აი, ის... მგელაძე.

სოლომონი. (გაეღობა. თავი გადააქნია) არაა მარტო, რუსულანი
ეხმარება.

ამბაკო. (ეტუბა არ ესმოცენა, აწროალდა) შევალ, მაინც, დავხე-
დავ...!

სოლომონი. თუ დამოქვრებ არაა საკორო და იხე შენი ნება...

ამბაკო. (გაეშურა. მერე გადაიფიქრა. ვერ ისვენებს) არა, რაზე
მომიხდა, ახლა, მე ეს! რატომ მოვეტუფდი ანგარაში, მე თვის
ბოლოს ვეღობდები და ავიტო...!

სოლომონი. მერე რა მოხდა, შე კაცო! ნაადრევად შემობარობა
კი არა, რვეულცივებო მომდარას ისტარაში, არა, თუ! (ფერმის მხრიდან გამოდის გახარებული რუსულანი)

რუსულანი. სოლომონ ბიძო, სამი ერთად, სა-მითი!!!

ამბაკო. რაო, რა თქვი, შევიცი?

რუსულანი. ბაბუ, შენც აქ ხარ?!

ამბაკო. მგონია, კი!

რუსულანი. ლამაზმანა, ბაბუ, სამი ხბო გვაჩუქა, ორი უშობელი
და ერთი მოსუერი!

ამბაკო. მაშ, სამი ერთად!

რუსულანი. კი, ბაბუ, კი...!

ვახტანგის ხმა. რუსულანი... სად დამოქვრებ?!

ფეხს მობრახავს, წინ დააწიოს და ხმაბლით მოთქვამს მელოტიონაა!!! გრა-მო-ტო-ნაა!!! ჰეკოცინა დენტონაა!!! თქვენი საძლავი აუბადლა, თქვენი რამ დაშვებოვი მე უხედური ამათ ხელში ცოცხალი, არაად! (შემოდის დავითი)

და ვითი. (შენიშნავს ეტეტორს მხარეს ჯოს დაუკადრებს)

მოითმინე, რატომ ტირი?

ეტეტო. თავმჯდომარე გავლანდაა... გამანიროწყალაა!!!

და ვითი. (ფეჩანს და ბლონტოს მოამარტებს) რატომ?!

ეტეტო. ამერიკას გამოკვიდე და ფეხებში წუ მებოკრედიოლი

და ვითი. ვიზოვი, უფრო ვასაგებაა!

ეტეტო. გინდა თუ არა, კოლექტივი იმუშავოო!!!

და ვითი. (თავისთვის) ეს ვაგუთისთვის არ გამოდგება!

ეტეტო. რაა, რა ბრძანეთ?

და ვითი. აბატირი, სწორი უთქვამს!

ეტეტო. რავა, აბატონო დავით, თქვენც იმას უტრავთ ეტეტო?

და ვითი. რა თქმა უნდა!

ეტეტო. (თავისთვის) დაგვეარა მიწა, შე ბლინკანი!

და ვითი (უფროთ ხელ მიიღვა) რაა, რა ბრძანეთ?!

ეტეტო. არფერი, ბატონო, არფერი... თავმჯდომარეს თუ ეცბოთ, შე შვედა, ეგე... (დავითი კანტრას მიმუხრება) ნეტავი ეს ხომ არაა ამ წერილის ავტორი? რავარ კი საჩივარი წამოცდა, იმ წამებ ფაქტარი და ბლონტო მომარტავა, მერე მიზეზი რომ ვუთხარი, ნაწერი ახბია ამა, ვითომ?!

სოლომონი. პატივცემული დავით, შეგიძლიათ მისცეთ ცნობა რაიონულ საბჭოებს, რომ არჩის მშენებლობაზე თავი იხაზებეს... (მოისმის ტელეფონის ხარი) უაკცრავად, ახლავ ვახვალბოთ... (დავითი ვამაღლებთ იწერს ბლონტოში)

ეტეტო. თქვენც, ეი, პატივცემულო... არ გესმით? სკვინია!

და ვითი (ფსევდონიმი არ იცხობა) დაბ, გესმენთ!

ეტეტო. აა, მაშ თქვენ ბრძანდებით ამ წერილის ავტორი?!

(გაუხვს უჩვენებს)

და ვითი. დაბ, შე!

ეტეტო. რატომ, მერე? რად მომპერიოთ საქვენოდ თავი თუ უფლი გეპრდათ...

და ვითი. როგორ მიხედვით! დამსახურებულ პედაგოგსა და სიკეთესანს სოფლოსო!

ეტეტო. ვიზავდა თუ არა, შენც შავახარ დიდი ვინმე... ჰმმ, სკვინია! შავაუფრისი სახელი მოგიტენიათ, მართლა გავხარტ სკვინია!

და ვითი. თვევ თუ მაშინდელი წერილიდან სათანადო დასკვნას ვერ გამოიტანე როგორც ანტისოციალისტიკური პარპიტულ ელემენტს, მივიყენებ პრეზიდენტის ბრძანებულებას და სოფლიდან გაგაძეგებო!... დაი-ააა!!!

ეტეტო. ეუუუუფ... არ შემოკრა ხესარინს... (სცენაზე უვირილოთი შემოიჭრებთან ბეშტიელა და მჭეტელი)

მჭეტელი. წყალო შემოვარდა არხში, წყა-ლითი!!!

ბეშტი. წყა-ლითი, არ-ხილი... ჰე, ჰე, შე...
სოლომონი. (ანტროიდან გამოდის) რა იყო, ბეშტია, რა ამა-ბავია?!

ბეშტი. არხი შემოვარდა წყაღში... ტფუუთი, ეს რა ვიჭიოი... ჰე, ჰე, შე!

სოლომონი. (ბოზოს მოთდის) აა, ეს შენ სამახარობლოდ! აზიაცებსაც შევიკერავ და მერე ქალს ვიღლა დაეტიკრს?! (შეუქალს) შენ კი, შილო, კარგ საქაბებს გიყლი... აბა, წავიდეთ, ბატონო დავით!

(გარბიან)

ეტეტო. (მარტო დარჩენილი) კიდევ კარგ ჰეუაზა ეს ხალხი დედალაზე რომ მუშაობენ და უკავლიანი ავადმყოფივით მერომ მებოლდებიან... მარა ახე დიდხანს არ გაგრძელდება... ვიცო, ცხენი სოფელში არჩის წყალს შემოაშვებენ და პირდაპირ თავს მიკრავნენ შვი კი, ანება ახე იჩება არ ღირს ჩემი სიცოცხლე... არა ქვეყანას ვფულდარ, ქვეყანა ვადავიციდე... ახათ სირცხვილს და დამტოვებს, სჯობს ჩემს თავს განაწინე მე თვითონვე გამოუტყვანო! (გარბიან). პაუზა. ეკლსებიდან გასმის საერთო ღრიალცელი, ტაშის ცემა და ვაშის მახილო, რომელსაც მოკვეება ბეშტიელას ღრიალი!

ბეშტიელი. არჩა, ხალხო! ქალი ვადვარდა წულში, წაქლილი! (ცხენზე შემოიჭრება, უნარ ხალხი მოსდებს) ხედავი რა მიათრევი? დადარჩობს მაგ უხედურს, უსახეურს, ტყვედ ჩობს... (სასწრაოდ ტრანხ იხდის, ამ ღროს ხალხის წრეს გაა-რღვევს ვახტანგი)

ვახტანგი. შენ საით, ბეშტია?!

ბეშტი. აა, ეეე, იმას ხედავი!

ვახტანგი. მერე? ცურა რომ არ იყო?

ბეშტი. აა, (ახლა უფრო ტონს) იიი, ცურვაა?! აუფუ, რა ბივი ვი-რღვევოდე?!

ვახტანგი. თავი დავუარო, ხალხო, თავი!!! (ვევლანი ვარბან, სცენა ბრუნავს. მოისმის წყლის გრიალი. პაუზა. — შემოდის ვახტანგი, მას მკლავზე გადაწვენილი ქალი მოკვავს. მის სახეს აწეწილი თმები და თავსაფარი ფრავს. ვახტანგი ბეშტოზე დააწვეს დახარბებულს და ხანგაძლიად ხელკლავს სენ-თქვას უკეთებს. ეტეტო თანდათან მოსვლიერდება)

ეტეტო. მახე, ი, გენაცავდე, დამწიდე, მაგარად დამწიდე!... ააახ... იოიი!

ვახტანგი. (თავსაფარს ვადაცლის ეტეტოს. ამ ღროს სცენაზე შემოიჭრებათ სოლომონი და ხალხი)

ვახტანგი. (ეტეტოს დანახვაზე შეიცხადებს) აა-უუუ! ეს ვინ უკითხა-ლაა?!

სოლომონი. ვინაა, ვახტანგ, მაგ ცოლვისშვილი?!

ვახტანგი. ვინ დაა... ეტეტო!

უუუაანი. ეტეტოა?! ხა, ხა, ხა, ხა...!

ეტეტო. (გამოწყურებით) ვა, ხა, ხა და ქირი და სენვა თქვენ!!

სურათი მეშვიდე

საერთო სახალხო ზეიმი. ხალხმრავლობა. ფერდობზე დამდგარა ამბაკო, სოლომონი და რამდენიმე ხანშეშეული თანასოფელი. მუქელა და ბეშტიელა ხეზე გასულან. ბეშტიელას ხელში რკობია უტერავს. ხის ძირას თავი მოუტრიათ სოფლის ახლავარბებს. აჭვია რუსუდანიცი.

დიკტორის ხმა. უფრადდება... უფრადდება... იწყება არჩის მშენებლობის დამთავრებადმი მიძღვნილი ცხენსანთა საართონაშროსო შევიზბების გადამწყვეტი ეტაპი, დოლი ზეითი-ლომეობად დასტაციაზე, დოღში მოწაწილებობს ხუთი რაიონის ათი მხედარი!

სოლომონი. (ირიად ვადხება ამბაკოს) რამ? ფერი ხომ არ გეცვალა, ამბაკო?!

ამბაკო. ეეე, რა გიბარა ჩემო სოლომონს... „თეთროინს“ დღის წყალობით რამდენჯერ გიჭეიბია გამარტვება. შენც კარგად იცი, მარა, აბა, სიმართლე გიბარა, დიდი იმედი არც „თეთროინს“ მავს და...

სოლომონი. არც მხედრის, არა?!

ამბაკო. რა ვქნა, მეფეება და...

სოლომონი. პოი?!

ამბაკო. აა, ბატონო, აა, ავერ დოლი და ავერ მხედრები... რუსუ და ინი. (მღელვარება ვერ დაფუარავს) თენჯი, რას ფეი-რობ?!

თენჯიცი. რას უნდა ვფიქრობდე? ვაგინარტვები!

რუსუ დანი. ვითომ?!

თენჯიცი. ახი პროცენტით!

რუსუ დანი. კარგი დავგეორობი...

მჭეტელი. დაიწყო, ხალხო, დაიწყოო!

ბეშტი. (რუპრიოდან გასმისებს) აა, შე... აბა, შე!... (საერთო დაამბულებლა. სამარისეპერი სიჩუქე ჩამოვარდა)

დიკტორის ხმა. აი, დამთავრა პირველი წრე... (საერთო ეთინა ხან ძლიერდება, ხან მიწყნარდება)

მჭეტელი. მიდი, ვახტანგ, მი-დილი!!!

ბეშტი. ა. მოუშვი, ბიჭო, მოუშვი-ვიიი!!! ჰე, ჰე, შე...!

ამბაკო. (ვულმა ვეღარ მოუთმინა) თავი მაგარად დაუტევი მაგ საბატონო, თავი არ წავართვის, თა-ვიიი!!! (პაუზა)

დიკტორი. აა, ესეც მესხებ წრე... წინ არის მხედარი საბაშვილი

ცხენი „ლურჯა“ მის კალში მიყვება მხედარი მეგლამე ულუკ
„თორიონი“... მხედარმა მოხვლა აურჯებენ დაქაფულ ცხენსა-
ნებს... ვახობო, თუ ვის მოუტანს გამარჯვების ღვინავანელი ას-
პარტუზია...
რ უს უღანი. (ჩან მხედრებს გასცქერის, ხან კი ამბაკოსკენ გაა-
პარებს ხოლმე თვალებს. თინჯის გადუნებურად) ნაღდათ გუ-
ლი განსცდება, ხაყა!

დიქტორი. მზეზე და უჩანასნელი. მხედრებმა მიუშვეს სა-
დადგები საბაშვილი და მეგლამე, მეგლამე და საბაშვილი
მხოლოდ ვის ირნი იბრძვიან პირველობისთვის... აი, „თორიონ-
ი“ დაწინაურდა, მიწას გაეკრა...
სოლომონი. (ამბუდ გადახედა ამბაკოს) ააა! რას იტყვი ამბაკო
ჩემო!?

ამბაკო. მხედარი რომ კარგი ყოფილა, ჩანს და ესაა...
სოლომონი. აა? ხომ კი!
ბე უს უღანი. (რუპორდანი) შიდი; ვახტანგ, მი-დილი!!
დიქტორი. ბაიროსი!!! „თორიონი“ გადაკვარა ფინიშის ხაზი...
ყველა ეს ვატი და შეძახილი მის მხედარს ვახტანგს ეძურ-
უნეს... გესმით? ხომ გესმით?! მამ, ასე, მეგობრებო მიუღუ-
ლიყო გამარჯვება ნაქვარადღეს...! (ცულებს პარტო ისვრან.
საერთო მხარეთუ შეძახილები. სქენახე შემოიჭრება კით-
ლია, ხელში თასი ტუჩავს)

კიკელია. (ამბაკოს მივრება) ეს თასი თქვენთან გამომტანეს
ამბაკო, ბატონო... (ხელში შეაჩერა გაოგნებულ ამბაკოს)
ამბაკო. კი, მართა... მე რა უშუბო ვარ, ყმაწვილი?!
კიკელია. ვახტანგმა ბრძანა: თასი მე კარა, თორიონის გამ-
არჯღდეს ეტუფინოსი...

ბე უს უღანი. შენ რაჯარ ვატობო, ამბაკო ბიბია, არ გინდა მეგ
თასი... მოდა მჩაქე, ცოდნობიყო კაცი ვარ და იქნას და-
მიშვევნებს... მო, აბა?! (ხიდან გადმოიხიწება. თავი ველარ შეი-
კვია და მიწაზე მოადინა ზღარიანო)

ბე უს უღანი. მე, მე, მე... ასე იცი სიხარბემს... (საერთო ხარხარი)
დიქტორი. აი, საპატორ ზარის უღლის ვახტანგ მეგლამე... იგი
ცხენიონარობის მიუღ თაის ტლატატს უჩვენებს მათურე-
ბელს... უოდა, ბუკი... მოქართოც ასეთი უნდა...
რ უს უღანი. (მოულოდნელად შეკვირვებს) ააა!!!!

I ხმა. ულუკი დაფიქდა, მხედარი გამოვადგომი!
II ხმა. მარტეხა ფეხი უჩანს შერჩა... მიგხედოთ, ხალ-ბოი!!!
(ვეყვანი დაიძრნენ. საერთო პანიკა)
ამბაკო. (მამალა დასქეა) ფეხი არ მოიკალოთ ადგილები-
დან... ცხენი... ცხენი მომგვარეთ...! (ეულისებისკენ გარბის:
დაძაბულად უტრინჯავს თასს)

დიქტორი. აი, მოსულო მიეჭრა „თორიონს“... რაღაც უობრა...
ულუკი შედგა მოხუცა მხედარი აბატა და... (შემოღის ამბაკო.
მის მკლავებზე გადაწვენილი ვახტანგი შემოკვავს, რომელსაც
იქვე ფერხულად წამოაწვენს. მის ირგვლივ ხალხი წრეს კრავს,
ბეშვებს ტრისს. მზექალა ზეუქვენებს. თვალებსტყვამორე-
ული ამბაკო ვეკრძებ გადავ)

რ უს უღანი. ვახტანგ, ბუკო, ხმა ამოიღე, შენ გენაცავლე...
(პაუზა)

ვახტანგი. (გონს მოკვია) რა ყურები ჩამოვიყრიათ?! დიდეს
ფიცივარ... რუსუდან შეენე? უპ, რა ბედნიერი ვარ?!...
(სხეების განსვენებულად რეზონანტით წამოიწვენს)

ყველას ვეტრფი, ყველა მივივარს,
საზეგ გარბიბი... აღდგეთ...
მეგრამ ერთმა დამატყვევა... (უძლიად ხდება)

სოლომონი. ექიმი, ჩქარა, ექიმიოი!!
რ უს უღანი. ვახტანგს!!! (ზედ დაემოხა)

სურათი მერვე

საღამო ხანი. პამეკი რუსუდანს მიძინებია. საშხალთან პიტტი
ფუსფუსებს. შემოღის ღრმანაფიქრებული ამბაკო. შენიშნავს რუ-
სუდანს. მისკენ მიპურებს.
ამბაკო. შენი კირბე, ჩემო სიცოცხლე...! (აიღებს რუსუდანის
შეკვას) უპ! როგორი ცივია... (ველთან მიიკრავს. მერე ფრთხი-

ლად დელოცინის და სიხანს წაბურავს. თავს დააღვინა სიტტი/
პიტტი. საშხლად არ შევამ, ადამიანო?
ამბაკო. (უბრალო მიხედვება)?!
პიტტი. საშხლად არ შევამ-შეთიქი?
ამბაკო. (სიტყველო თავს გაპანებს)
პიტტი. რატომ შეგაკვიანდა?
ამბაკო. მთელი დღე სავადმყოფოთან ვგორილობდი... იღბ-
ლად ვართ გადარჩენილი ისიც და ჩვენც... მაგას რომ ჩამე
დაშრობდა, ვინ იცის, რას არ მოიგონებდნენ, რას არ შეთხ-
ვადნენ: მოწყობილი საქმე იყოო, ამბაკოს ულუკმა შეჩარო
ვახტანგ მეგლამე და კოდე, დმბროთო, ვინ იცის რას... ანდა
რა გული გაუღებდა მარტოხელა დედის წამებას?! ექიმი იყო?
პიტტი. იყო, ამბაკო, იყო.
ამბაკო. მერე?
პიტტი. კაი, ამბაკო!... ისაბურეს, იცინეს კოდეც... მერე წახლდს
წინ რომარხმა ცალკე გაიბოძა და მიხობრა ნულაფარის გე-
შინაითო, ეს ყველაფერი მოულოდნელი წერტილებს შედეგ
იყოო, ყველაფერი თანადან ჩახტებდა და გაივლიბო... (უცა-
დეთო, გაართოთ, რაც გობოვო შეუბრუნდეთ... რაც შეიძლება
შეტი სმწოდელ და მოხვენებო...

ამბაკო. შენ მე სიცოცხლე დამიბრუნე, პიტტი ჩემო, სიცოცხლე!
რ უს უღანი. (ძილში შეიშვეშება. რალას ბუტბუტებს)

ამბაკო. სსსსს!
პიტტი. სიზარია, ენაცავლოს ბებო!
რ უს უღანი. ვახტანგ, გიყვარს პოეზია?
ამბაკო. (ვეყვანიწენიეთი) მმმ... ისევ ვახტანგი!
პიტტი. მოიცა...

რ უს უღანი. დღეს ვერ აქ დგანარ უსუადვების ციურ ზმანე
ხალ... (უცხად გეოვლედი) ხალა ხარ, ბებო?!
პიტტი. აქა ვარ, შვილო აქ!
რ უს უღანი. უპ, რა უცნაური სიზმარი იყო!
ამბაკო. თავს რაჯა გრძობ, შვილო?!
რ უს უღანი. კარგად, ბაბუ, კარგად!

ამბაკო. კრული ბირობა სამხარობლოდ!
რ უს უღანი. დამაზია, ბაბუ?
ამბაკო. ძალიან, შვილო!
რ უს უღანი. მაინც როგორი?

ამბაკო. როგორი და... შვილო თეთრი... ტურხებუ კონცა მო-
კილებდა... თვალები შევი... ცეცხლოვანი... წამწამები ცერი-
სიღდა...

რ უს უღანი. უპ, რა კარგიაა!!! (პიტტი) ბებო, მომწოდია!
პიტტი. რას შევამ, შვილო?
რ უს უღანი. ყველა... ნაღდი და ცხელი მუადი... (პიტტი მიღობ,
პაუზა) ბაბუ, გიყვარვარ?

ამბაკო. ეს რა კობხვაა, შენ შემოკველე?!
რ უს უღანი. ციკო, გიყვარვარ... მამ, შიდი ახლოს, სულ ახ-
ლოს ჩემთან! (ამბაკო ახლოს მიუვდება, თავს კალაში ჩაე-
დებს. ბუტბუტები ეღურებს, მისი ხელი სახეზე ნაირებს შეე-
ხება. ამბაკო სახეს მოაოღებს)

რ უს უღანი. არა, ბაბუ, მე შენ არ გიყვარვარ!
ამბაკო. ვინ ჩავაგინა, შვილო, ეგ არა?
რ უს უღანი. და თუ შენ არ არის, მაშინ ერთ თობუნას შე-
მისრულდი!

ამბაკო. რა თობუნას, შვილო?!
რ უს უღანი. სახეზე რომ ნაქრილობები გაქვს, იმის შესახებ მი-
ამბობ!

ამბაკო. მერძისთვის იყო, შვილო, ახლა კობია დაისვენო!
რ უს უღანი. (ყოტალი). არა, ახლავ... გვმის, ბაბუ? ახლა-ვე!!!
ამბაკო. (სახეზე დაეკრიდა რუსუდანს. მოტედა) კაი, აბა... გაი-
მბობ, შვილო... (ჩამჭირალ უსულის მოყოლია. გაბაბოა. მძი-
მედ დაიწყო). ზაპარა, რომელსაც ახლა მე შენ გაიბობ, ცხრა-
ას ხუთი წლის წინანდალ ამავს შეხება...

რ უს უღანი. ზაპარა რად ემაბი, ბაბუ?
ამბაკო. შენივის სულდობა და... ჩემთვის...
რ უს უღანი. კარგი, ბაბუ, როგორც გიყობდეს.
ამბაკო. მოიდა, იყო და არა იყო რა, თვალე უყეთებს რას
ნახავდა? იყო ერთი სიფელი, ნაქვებარად წოდებულა...

ბე შ ტ ი ა. გამაგებინე, ხელედი მე ვარ თუ შენ?!
 რ უ ლ დ ა ნ ი. ვინ იცის, ამ უხედიანს იქნებ მიწერიც ელოდება
 საქმას ელის, ამის ადგილი აქ კი არა, ტუნებაშია... (ჩიტს პე-
 რში შეივსის!) ხედავთ როგორ შეიფროხილავ? საცოდავი,
 მაღლიზას მიხვდა!
 ბე შ ტ ი ა. (ადგილზე ცშეკავს) ჰე, ჰე, ჰე!... ახსუს რა მოლაღერი
 გავიფროხდა?!

სურათი მეცხრე

ამბაკოს კარბეღამო, ხის ძირას, მრავალ მაგიდასთან, სხუდან ამ-
 ბაკო და სოლომონი. ამბაკო გაეცეცლებულია.

ამ ბაკო. ძალიან ცუდი ხელობა დაგიწვია ამ სიბერეში, ბიჭო.
 სოლომონი. მკანკლანია, არა? გვიჯრის, ბიჭო, ხომ?!
 ამ ბაკო. ერთობ მიჯრის და შეწინს კიდევ!
 სოლომონი. მოდა, ახა, რავარც არ უნდა გეწინოს, პირდაპირ
 გეტყვი: ამ საქმის მამულმა მე ვიციხვრე და მაშინ სოლომონი
 მოგივადებს თუ აქედან გაწილებული წავიდე!
 ამ ბაკო. რავა, ბიჭო, ჩემი რუსუდანი ვაბტანგ უნდა გაუყვი?!
 სოლომონი. კი, ასეა, ბიჭო!
 ამ ბაკო. შავრატია შვარაშუმლის ნაშვირს?! თავისი ხალხისა და
 ქვეყნის მოკლავთის შვილშვილს?!
 სოლომონი. კი, ასეა!
 ამ ბაკო. არ დაიჭრო მაგი ამბავი!
 სოლომონი. ანბაკო!
 ამ ბაკო. გულშიდავ არ გავილო!
 სოლომონი. ამბაკოთქვა!
 ამ ბაკო. შენ მე დამცინი, სოლომონი!
 სოლომონი. არც მიფიქრია...
 ამ ბაკო. სოლომონ, ბიჭო! ღმერთმავე იცის და კაცმა, რომ პატენს
 გეგე როგორც ქუდიანს, თორემ ეს ჩემთვის სხვა ვინმეს რომ
 გაიბედა... ცოცხალი ვერ გამასწრებდა უფოდა, ირაკლის ხელს
 გეფიცები!
 სოლომონი. მოდა, ეს რომ ვიცოდი, იმიტომაც ვითავე ეს სა-
 ქმე მე!
 ამ ბაკო. სოლომონი! შენ ხომ იცი რაც მოხდა ჩემსა და იმ სე-
 ლააღლებულს შორის?!
 სოლომონი. ვიცი!
 ამ ბაკო. მოდა, ახა, ტყუილად რატომ იწუხებ აქ საქმეზე თავს!
 არ ქნობა მეგობრებად დაერჩეო და კოლეტივის საქმეს მივ-
 ხედოთ?!
 სოლომონი. ესეც კოლეტივის საქმეა!
 ამ ბაკო. რა, ბიჭო, თხოვა გახსოვებმა?
 სოლომონი. დიი-აახს!
 ამ ბაკო. არ გადმარჩიო!... რავა ახალი წესდება მიიღეთ, თუ?!
 სოლომონი. რა შენს შიხარსი, თვითონ ვაბტანგი, ბიჭა-ბიჭო
 რავარაია!
 ამ ბაკო. გადასარევი!
 სოლომონი. საქმე? მარჯვენა?
 ამ ბაკო. ნაჯის ვერ უნახავ!
 სოლომონი. აღზრდა? ზრდილობა?!
 ამ ბაკო. სანჯებო, ძველად და ახლაც!
 სოლომონი. გონიერება?!
 ამ ბაკო. ცინცხალი, როგორც ანკარა წყარო!
 სოლომონი. ავტორიტეტი?!
 ამ ბაკო. მთელი სოფელი გულში იხუტებს!
 სოლომონი. ახა, რა გინდა?! თქვი, რა ნაყიდი აქვს?!
 ამ ბაკო. არავითარი!... არა, ბატონო!... ოქროა, ნადი! შარა, გამი-
 გე, ჩემს სულსა და გულს არ ფიცრებას სანან ეს კუხო მადევს
 სახეზე, შავრატის ნაშვირს, ჩემს ერთადერთ ქალიშვილზე ქვარს
 ვერ გადავიწერ!
 სოლომონი. მაშინ „ზავიში“ იქირაწინებენ!

ამ ბაკო ზავი-შავის არაფერი მწამს!
 სოლომონი. რადან ახა, ქვარისწერა მე დამაქსრდა!
 ამ ბაკო. სო-ლო-მონი!!!
 სოლომონი. უფრო დამიგდე, ამბაკო!... რვეულეთის საქმისა-
 თვის, ახალდარბისთვის არც მე გამაკეთებია შენზე ნაყიდი
 ვაჭივება?
 ამ ბაკო. ამ, მაგი ვინ გაყარა?! კაცი იჯავი და კაცი ხარ ამბაკო!
 სოლომონი. ხომ იცი, ხომ კი?!
 ამ ბაკო. არ უნდა მაგას ღარი და ჰლანი!
 სოლომონი. კეთილი... ისე ხომ იცი, რომ სახეკვილო კამე-
 რაში ორჭერ ვიქოდი პირველად მეფის შთაგრძობის დროს, მეო-
 რედ კომუნისტების შემოსვლის პერიოდში!
 ამ ბაკო. შო, ესეც ვიცი!
 სოლომონი. ისეც ხომ იცი, რომ ის სულგანათლებული მისი
 ცხაკაა რომ არა, ახლა ჩემი ძველები ბატარ იქნებოდა და რო-
 გორც ახალ დროებისა და ხალხის მტერი მთელი ერისგან სუ-
 ლში ზიფურთხებულ ვიქნებოდი?!
 ამ ბაკო. ვიცი, ბიჭო, ვიცი!
 სოლომონი. კეთილი და პატიოსანი!... შარა, ის თუ იცი, ვინ
 შეადგინა ყალიბი საქმეები ჩემი კონტრავოლუციონერობის
 შესახებ.
 ამ ბაკო. ეს უკვე დაარ ვიცი!
 სოლომონი. ვინ და ჩემი ადგილ-მამულის მოზიარებ, მკვიდრე
 ბიძაშვილმა პაჭულადა კეთილამქმე!... შოდა, ეს ამბავი დღემდე
 მარტო მე ვიციდი!
 ამ ბაკო. (აღშოშოვნილი) ოოო, იმას მოკლავ ძალი სულში!!!
 სოლომონი. მეგობარ ნუ მიგინებ, ამბაკო!
 ამ ბაკო. გვიგინებ კი არა, მე რომ შენს ადგილას ვყოფილიყავი
 სისხლბორცის გამოვიდევლს წლიანი მოზურეგიით მოვეკორავ-
 დე თავს!
 სოლომონი. მოდა, ვიფიქრე, ვიფიქრე და... ბოლოს შვიდი
 შვილის მათს ვაპატე დანაშაული... მერე რა მოხდა? ბავშ-
 ვები დაიზარდნენ, მათ შორის, დღეს, ერთი პროფესორია, მე-
 რეო, სოციალისტური შრომის დამრი... რავარც ხედავ, ჩემმა
 აქონა მისი მოკლეთი ბავშვებს გავაბოლებდი და მეც, ასე თუ
 ისე, ქართული კაცის სისხლს ვავიხუტებოდი, აა? რას დავფი-
 ქრდი, ბიჭო, სწორად მოვეკუთვარა თუ არა?!
 ამ ბაკო. არ ვიცი, არა... ვერავინ გეტყვი!
 სოლომონი. მოდა, ასე უნდა განსაჯო შენს... სულგატელობა
 ვეკაცობის უსრველესი ნიშნია... ბაუთის დანაშაული შვა-
 ლიშვილს არ მოკითხო, ვითომ ეს დიდი საქმეა!
 ამ ბაკო. ხედავთ, ხალხო, საიდან მოვიკუარა?!
 სოლომონი. ბრძენი კაცი ხარ, გამოცდილი... მიაფურობე ეშ-
 მას, შენს გულმკერდში რომ ჩასახლებულა... ამოიღე ტვინი-
 დან ნახვარსი საუფროსი წინავე მომზადარ ამბავი! ნეტავ რას და-
 თარევე მძიმე ვიტარად ბორცტებას, შუღლსა და მტრობას? სა-
 ხელს უფროსილი, ამბაკო, სახელს, რომელსაც ოთხმოცი წე-
 ლია უწოდებდნენ აბარებ, თორემ მისი გატეხვა წუთის საქმეა!
 ამ ბაკო. რას ჩამაკვილი, ადამიანო!
 სოლომონი. მიეცი გზა ახალგაზრდებს, ნუ ეღობები იმთა მომა-
 ვალს!
 ამ ბაკო. ხალხი რას იტყვის, ხალხი!
 სოლომონი. გაგაღმტროსკაცები!
 ამ ბაკო. ვითომ?!
 სოლომონი. საკითხავია?!
 ამ ბაკო. სოლომონი! რუსუდანს ჭერ ვახათხოვრად არ სცალია.
 უნდა ისწავლოს.
 სოლომონი. არც ვაბტანგია ცილსახოვრად გამზადებული!
 ამ ბაკო. ახა?!
 სოლომონი. კოლეტივის გამგებამ დაადგინა ვაბტანგი მომა-
 ვალი წლიდან თბილისს გაგზავნოს სასწავლებლად.
 ამ ბაკო. რომელი განზარა?

სოლომონი. ფილოლოგიური მაცნისთვის წედგამოკრძილია...
 ზოლოს და ზოლოს ერთი მოტივი ჩვენც ვაგუზარდით ამ ჩვენს
 შალონი კვევას, ვითომ რა, ცუდი საქმეა? ჩერ კოლექტივში
 წამოგვხვარს, მერე კი... ამბაკო!
 (აივანუხე ვაღღარებუნი პისტი)

ამბაკო. რისთვის შეგმობენ, ადამიანო, ამ ბებერ სულში, რის-
 თვისი?

სოლომონი. მინდა ეშმაკი გამოვედევნო... მა, ხელი-მეთქი!

ამბაკო. ნუ გამოავიცი!

პისტი. (მოულოდნელად ჩაერევა) ეე, კაცო, მივიცი ხელი, რაღას
 უუბრებ?

ამბაკო. შენ გვადილი, ახლამ?

პისტი. პოლოდ, მეც აქ ვარ!

ამბაკო. პისტიი!!!

პისტი. რა, პისტი, პისტი?! რავე ფიქრობ, პისტი შენსავით თავ-
 კერძა, თუ?

ამბაკო. ქალი-მეთქი!

პისტი. ქარი გაგიდგეს მაგ ბებერ ძელეში, თუ თვალები გაახილო
 და დანახო, რაც შენს ცხვირწინ ხდება... ვერ ხედავ რას ჰგავს
 ჩვენი გოგო? ჩამოქნა, განხა... ინჯიკიკის ცინადა მთელი სო-
 ფელი და დღეს ფრთამოტეხილი, ბელურსავით ძლივს დაღვი-
 კებოხს... რა? ტუთილია? თქვი, ტუთის ვაშობი? მარა რას
 იტყვი, რაც სათქმელი არაფერი ვაქვს... რატომ, რა, ვაბრანგი
 ცუდი ბიჭია?

ამბაკო. მე ვერ ამოთქვამს!

პისტი. ამა რა გინდა, შე სამიწვეს.. წინათ რომ მასეთი საცოლე
 უწაწავალი სოფელი გამოჩენილიყო, ქალი ერთი კი არა, ათიც
 არ დაუკავებდებოდა ვერ გაოგონე, შე უურებდაწადგარო, რაიკო-
 მის მდივანმა, თავის სადღევრებელით, ეს ნელი ბიჭი ცის
 თაღებზე რომ აიყვანა?

ამბაკო. სადღევრებელიში... სადღევრებელი რომელი სულელი
 აჩინებდა კაცს!

პისტი. მიღების ხალხმა რომ მისი სადღევრებელი ფეხზე ადგო-
 მით დალია?

ამბაკო. ხალხი... ხალხი დღეს ცაში აიყვანს, ხვალ გაიფიშვებს
 და მერე დაგანაფოტებს!

პისტი. თუ უღალატებს, ამა რას ვიზამს!

სოლომონი. მოგვხდა, თუ არ? (ამბაკო დღეს) ამბაკო, ბიჭო!

პისტი. დაწებენ, ბატონო, მაგას თავი... ეს ისეთი კერპიუტაა...
 სოლომონი. ამბაკო, ვატედი, ქვა ხომ არა ხარ?

ამბაკო. არა, მეთქი... მეც გამოვიტო! ხალხი არა ხართ?! გული
 არ შევბა, ეს სამიწე, ბებერი გული... (გარბის)

სოლომონი. (თვლით გააყოლა ამბაკოს) ავტიტებ თუ არა მუცლის
 ტკივილი...!

პისტი. ოო, გენაცვალე, ჩემო სოლომონ! სიტყვა-მასუხში... გა-
 ზილი ამოაქვრე მაგ კერპიუტას ბებერი ხაიდან ბნელ-ბნელი
 აურბი, გა-ხო!

სოლომონი. ონოფრეს სულს გაფიცებს, ბოლომდე მომეყვი!

პისტი. მაშინ მოგვიკვდეს მაღლიკელიძის ქალი... მაგი ახლა ისეა
 დამხალი, ჩვენ თუ მოვიდნომეთ, ღვლებით დავგრიბავთ! აა,
 ჩემო ხელი!

ამბაკო. (აივანუხე მღვარი. თვისთვის) მივაჭირ ძირში, თუ ვარ
 ლუჩი... (ოთახში შედის, სამუხაღის მხრიდან გამოდის რუსუ-
 დანი)

სოლომონი. შენც აქ ხარ, შვილო?! მოდი, აქ! მომიახლოვო
 ახა, თვალბნე შემომხედ... ეს რაა, ცრემლები?! რაო, გიყვარს?
 გიყვარს ხომ?!

რუსუდანი. სოლომონ ნათლია... (ქვითინით ჩაეჭურება)

პისტი. უყვარს, ბატონო, უყვარს... აა, ხომ ხედავ... მეთი ამა რა-
 დო თქვანს! სვალდებულა, ბატონო, ზოგაერთი უსირცხვი-
 ლოსავით, სიყვარულზე მორიხი ტლიკინი? მაგი, ბატონო, ისე
 გეყვარს ვაზრდილი...

სოლომონი. (დაეყვებით) კაი, ახლა, შვილო, კაი, დამწვიდონ!
 თორემ შენ რავე ფიქრობ, მე კაცო არ ვარ და გულმწარანს გეყვარს!
 (ფილიონიან აიტყურება)

პისტი. (თვლით უბეჭები ამოიწმინდა) ააა, ბატონო, ესაა ახლა სა-
 ქმე!

სოლომონი. პოლოდ, ამა რას გეტყვი, იცი? ღმერთმა შენი ცრე-
 მლები ნუ მაღრისოს იმ კვეუნად მიმავალს, თუ ეს ღრუბელი
 შენი სიხიდან შე ვერ გაფანტო!

რუსუდანი. მაგას რას ბრძანებთ, სოლომონ ნათლია სიყვდილს
 ჭერ თქვენთან რა ესაქმება?!

სოლომონი. არ გემტებო სასიყვდილოდ, ხომ?! ვიცი, ახეა...
 პოლოდ, მიმეგობრებო რომ მომადგება, ვეტყვი, მაცოლე შე
 კაცო, ჭერ ამ სოფელად შეუვარებულეს დავაბინავებს და მერე
 შე თვითონ გვახლებითქვან... რას იტყვი, შვილო, ცუდი აზრია?!
 რუსუდანი. დადებულა, სოლომონ ნათლია, დი-დე-ბულია!
 სოლომონი. ხომ კი?! პოლოდ, ახლა კარგად მენახეთ!!!

სურათი მეათე

გვიანი შემოდგომა. საღამო ხანი. ნაყისარზე, წყაროსთან ჩამო-
 გდარი ამბაკო, თვისთვის ესაუბრება, იგი საცოლდ ნასმობა.

ამბაკო. დღერო... ეს რა ამბავია ჩემს თავს?! მიახსენე ამბაკო
 ლუსარ, რაში არა ხარ შენ მართალი?! ნუთუ იმასი, რომ გული
 არ გაწვდეს ნებას შავ სამარეში გაახარო მოღალატე ბაგრატი
 ძლიერი?

ხმა შინაგანი. არა, მაგათ შენ მართალი ხარ, კვეუნამ იცის,
 რომ მართალი ხარ!

ამბაკო. ამა რა არის, რომ დაღამიდა მთელი სოფელი, უცხო კა-
 ცივით მერდებიან?

ხმა შინაგანი. სანამ სატანას არ განდევნი შენი სულიდან...

ამბაკო. რომელ სატანას?!

ხმა შინაგანი. შენს ბებერ გულში რომ ჩასახლებულა და არ
 გაძლევს ნებას, დაივიწყო ავი წარსული.

ამბაკო. დაივიწყებო? იოლად ამბობს...

ხმა შინაგანი. ვიცი, ძნელია... მაგრამ არის შესაძლებელი...
 მხოლოდ მაშინ ვახსენებ თვალბნე და დანახვად დიდ განხვადე-
 ვას ბაგრატს და ვახტანგის შორის...

ამბაკო. რა განხვადეებს?

ხმა შინაგანი. იმ განხვადეებს, რომ ბაგრატა ისტორიაა, ვი-
 ტანად შეგულად — დღევანდელია. ეს ორი კაცი პირში არის
 სხვადასხვა დროის...

ამბაკო. მაშ, ჩემი ბრძოლა?

ხმა შინაგანი. ისტორიაა!

ამბაკო. ბაგრატას ბრძოლად ისტორიაა?!

ხმა შინაგანი. დიახ, ახეა, ისტორიაა...

ამბაკო. აი, ეს კუსი სახეს რომ მადგენ, ალბათ ესეც ისტორიაა!

ხმა შინაგანი. უეჭველად, ისტორია!

ამბაკო. პოლოდ, მაშინ გავგანამართლო!

ხმა შინაგანი. დღეს ხანია მიქნე განსამართლო... ბაგრატ
 მგელაძე დაისაჯა შესაფრთხად თვის კაცობას და სათი მტერი
 მისი ძმლები არავინ იცის... თუ კაცო ხარ, ნუ იქვეები ხალხთა
 ბრძოლის მატინეში...

ამბაკო. ამა რა ვქნა, რაგორ მოვიქცე?

ხმა შინაგანი. დაივიწყე მწარე წარსული, მიავფრთხე კაცთა
 მტრობას, შურისძიებას, ნუ მოიწამლავ სიბერის წლებს მწარე
 წარსულის მოგონებებით... დღევანდელია ცეც პატივი, ნუ
 ეღობები ახალგაზრდაობას, გასულს ცხოვრების ფართო შარაზე-
 (ნაყისარს ფერდობზე სიცილე-ტყვილით შემოიბრუნეს რუ-
 სუდანი)

რუსუდანი. (გასახებს) დამწვი, თუ ვაყვანი ხარ...

ამბაკო. რუ-სუ-დან?!

რუსუდანი. რა-სუ-ბა-სუ?

ამბაკო. სათი მიიხიარ?

რ უს უ დ ა ნ ი. ფერმაში, ბაბუ!
 ა მ ბ ა კ ო. სად ყოფილხარ!
 რ უს უ დ ა ნ ი. გამგეობის ხსენებლაზე შეგვიკვირება.
 ა მ ბ ა კ ო. კი მარა, ამ დრომდე რას თაობობობდით!
 რ უს უ დ ა ნ ი. სოლომონი გნახავ და გეტყვის... (ფერდობზე შე-
 მოვარდება ვახტანგი, იგი ამბავს მარისპირ აღმორჩნდება. უნა-
 რხული პაუზა. შემდეგ ვახტანგიმ სძლია თავისთვის და გზა გაა-
 გრძელა)
 ა მ ბ ა კ ო. (თვალი გაყოლა ვახტანგს. პაუზა) მგნ... (რუსულდან)
 დაბარბო!
 რ უს უ დ ა ნ ი. ?!!
 ა მ ბ ა კ ო. დაბარბუნე, მეოჟი...
 რ უს უ დ ა ნ ი. რას ვერჩი, ბაბუ?!
 ა მ ბ ა კ ო. არაფერს ვერჩი!
 რ უს უ დ ა ნ ი. დაფიცი!
 ა მ ბ ა კ ო. მამაშენს ვფიცავ!
 რ უს უ დ ა ნ ი. ვერ გავაგონებ, უკვე შორსაა...
 ა მ ბ ა კ ო. ნუ გენადლებუბა. ბულბული ვარდათ ახლო-მახლო
 ფრენს.
 რ უს უ დ ა ნ ი. (გასძახებს) დაბარბუნდი, ვახტანგი!!!
 ვ ა ხ ტ ა ნ გ ი. (იქვე ბუჩქიდან ამოყოფს თავს) რაო, რუსულან?!
 ა მ ბ ა კ ო. (რუსულანს) აა, ხომ ვიხარია?! (ვახტანგს) უნაწილო.
 მოდი აქ! (პაუზა. ვახტანგი არ იძვრის) შე კაცო, ხარი ხომ არ
 გადავთვალავს... წამოდი ფეხი... მოო, აი, ასე... ახლა გკა-
 თხავ და მიასუხებ: რუსულანი ძალიან გიყვარა?!
 ვ ა ხ ტ ა ნ გ ი. (წინს სათქმელად ვერ აბრუნებს) მგნ...
 ა მ ბ ა კ ო. გასაგებია... მოოდა, ასე ძლიერად გიყვარდა ერთბანეთი
 მე და ბაგრატს... ჩემი არ გვიწარა შეეციხებ ამ ბებერ ცი-
 ხესს!
 ვ ა ხ ტ ა ნ გ ი. ვიცო, ბატონო!... დედაჩემმა ყველაფერი გააგებინა,
 მაგრამ ეს ხომ დღეისათვის ისტორიაა!!!
 ა მ ბ ა კ ო. დიახ, უნაწილო, ისტორიაა!
 ვ ა ხ ტ ა ნ გ ი. მოდა, არ მესმის, წინასწარა დანაშაულზე...
 ა მ ბ ა კ ო. დანაშაული ჩადენილი ხშირად კაცოვან, ტვირთად აწ-
 ვება შოამომავლობას...
 ვ ა ხ ტ ა ნ გ ი. სწორი ბრძანებით!
 ა მ ბ ა კ ო. მოდა, შეტი სიტყვა არ მიიხრათ!... როგორცა ხართ, ასე
 შებრუნდით და დაუვით თავივე... (ვახტანგმა რუსულანს გა-
 დახტა. რუსულანმა თვალი ჩაუკრა და ლომლმორეული სახით
 ანიშნა, წინააღმდეგობა არ გაბეღოვო. ვახტანგი უხმოდ დაე-
 შორჩილა)
 ა მ ბ ა კ ო. აბა, ჰო, ნუ ვიკვირებით... (სამივენი ფერდობზე დაეშვე-
 ბინა. სცენა ბრუნავს. ამბაკოს უზომო ხალხმრავლობაა, მამულ-
 ლებითაა იქურთობა ვანათებული, ქიშკარს მოადგებიან ამბაკო,
 რუსულანი და ვახტანგი)
 ა მ ბ ა კ ო. ხედავო შეილებო? სოფელსაც გაუგია თქვენი გაბედ-
 ნიერების ამბავი... (ქიშკარს ფართოდ გააღებს) ქა-ლოო, პის-
 ტიითი...
 პ ის ტ ი. სად ხარ, შე კაცო, სად? მთელი სოფელი შენ გელოდება
 ა მ ბ ა კ ო. მოოდა, კარგი, ძალიან კარგია... მანათიეებლებს ადარ და-
 ვგზავნი! (რუსულანს და ვახტანგს ეზომი შემოუძახებს) აბა,
 დლოცით სიძე-პატარაძალი, ბედნიერ იყოს მავათი ფეხი დღე-
 ვანდელ დღედან... (პისტის თვალთაგან სიხარულის ცრემლი წი-
 სკდა, ძლივს ლულულულებს)
 პ ის ტ ი. დამილოცინიხარო... შეილებო... დამილოცინიხარ...
 ს ო ლ ო მ ო ნ ი. ვიცოდი, ასე იქნებოდა, აჟი, ვამობოდი?! (გადახტავა
 სიძე-დელოფას. მერე ამბაკო გამოიხმო) ამბაკო, მოდი აქ!...
 ა მ ბ ა კ ო. თუ მშა ხარ, ავტობოცა ადარ დამიწყო!
 ს ო ლ ო მ ო ნ ი. არა, ბებო, ხნდისს ვფიცავარ!
 ა მ ბ ა კ ო. გისმენ, სოლომონ!
 ს ო ლ ო მ ო ნ ი. ვეცაკიო ხარ და მიასუხებ: ტუწზე ათიანი რავარია?!
 ა მ ბ ა კ ო. გადახარვიო... ნაღდი „აჩიკა“!

ს ო ლ ო მ ო ნ ი. ხომ კი? მაშინ ბანკიო შენი ყოფილა!
 ა მ ბ ა კ ო. რაშაა საქმე გამაგებინე!
 ს ო ლ ო მ ო ნ ი. აა, ხალხს ხომ ხედავ? ესენი შენთან მისაქმლდნენ
 აჩიან მოსულა.
 ა მ ბ ა კ ო. რის მოსალოცად?
 ს ო ლ ო მ ო ნ ი. რისი, ამბაკო, და... სოციალისტური შრომის გმი-
 რის წოდებაზე ხარ წარადგენილი.
 ა მ ბ ა კ ო. არაფერი არ მესმის...
 ს ო ლ ო მ ო ნ ი. შე კაცო, აქ რა არის გაუგებარი? გუფონ დაქამდა
 სოციალისტური შეგვიბრის შედეგები მთელს რაიონში. შეც-
 ხოველებობს განვითარებას რომ ეხებოდა... მოოდა, შენმა მარ-
 ვენებლებმა აველა შედეგს გადააქარა. შენი ცოლი ვეცაკიო ნი-
 ვითი... არ აღმოჩნდა კაცი სულდგმული... ეს ამბავი ხალხმა
 გაიგო და... აა, ხომ ხედავ?!
 ა მ ბ ა კ ო. (თანდათან გონს მოეგო) ააა? პის-ტიო?! ახლა თუ არა
 ჩემი სიზმარა?!
 პ ის ტ ი. ახდენილია, ამბაკო, შენ გენაცვალე...
 ა მ ბ ა კ ო. (თვალუბზე სიხარულის ცრემლი აუცივდა) ნამეტანია,
 ბებო, სოლომონ, ნამეტანია... ამდენ სიხარულს ვერ გაუძლებს
 ბებერი გული...
 ს ო ლ ო მ ო ნ ი. გაუძლებს, ბებო, გაუძლებს... შენი გული დიო
 ბრძოლებშია გამოწრობილი...
 ე ტ ბ ტ ო. (ხალხიდან გამოიჭრა) მომხლოცავს, ამბაკო ბატონო!
 ა მ ბ ა კ ო. ამას რა უნდა ჩემს ოჯახში?
 ე ტ ბ ტ ო. რატომ შე კაცო?!
 ა მ ბ ა კ ო. რა ღირსი ხარ?
 ს ო ლ ო მ ო ნ ი. კი არის ღირსი, კი ეტებოც ხელი გამოილო და
 ფერმაში, შენთან მუშაობა გადაწყვიტა.
 ა მ ბ ა კ ო. მართლა, ეტებოც?
 ე ტ ბ ტ ო. კი, ასეა... აბა სახამ უნდა ვიქვე ეკლუბებზე?
 ა მ ბ ა კ ო. კი მარა, რძე რომ თვალისდასახავად გეყვარებოდა?
 ე ტ ბ ტ ო. შემეყვარებს, ამბაკო, შემეყვარებს...
 ა მ ბ ა კ ო. ხომ კი? (გასძახებს) ქა-ლოო, პის-ტიო!...
 პ ის ტ ი. აქ ვარ, ამბაკო!
 ა მ ბ ა კ ო. დახსენი ყველა ქურისთავი... დაჯალი, რაც კი დასაქლა-
 ვია... უყოფის დღე არ გათენდება ჩემს ოჯახში!!
 ბ ე შ ტ ი ა. ეტებოცო!... დიდი ქეთიო იწყება, შენ შემოგვევლოს შენი
 ბეშტია... ჰე, ჰე, ჰე!
 ე ტ ბ ტ ო. დე-დუჟი... რავა დამოლონა ამ სასიყვლიდემ?!
 (იწყება სიმღერა, „მე მიყვანს ჩემი სამშობლო“, რომელიც
 თანდათან ძლიერდება)
 ა მ ბ ა კ ო. მობრძანდით, ჩემო მეზობლებო... სახლში მობრძანდით!!

ფ ა რ ღ ა
 პიესის დასასრული.